

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

2. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (11,50 Sk)

15. LEDNA 2006

Z obsahu:

Odvěká Boží cesta

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
28. prosince 2005
- strana 2 -

Osmero blahoslavenství

Abychom byli šťastní,
musíme se nejprve
upřímně a definitivně zříct
klamného štěstí, které
nám nabízí svět...
- strana 6 -

Přelom roku

Mons. Jan Graubner
- strana 8 -

Moje cesta z temnot ke světlu

Na přímluvu Matky Boží
mě Ježíš vyvedl z temnot
do světla a ze smrti
k životu...
- strana 9 -

Kdy přijde triumf Církve?

Triumfy, které dnes
zdánlivě slaví zlo, jsou jen
zdánlivé, jen dočasné...
- strana 10 -

V Ježíšově škole (2)

Evangelium podle
svatého Marka
- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (40)

Četba na pokračování
- strana 14 -

*Sestra Ulrika Nischová
(více viz str. 4)*

EDITORIAL

Když se Ježíš vrátil ze samoty na poušti k Jordánu, prvním jeho počinem bylo povolání učedníků. Jejich bezvýhradná ochota opustit všechno a jít za Místrem bude pro většinu dnešních lidí nepochopitelná. Nevlastnili sice továrnu, peněžní ústav nebo plantáže, ale měli svou malou živnost, která za tehdejších poměrů představovala základ pro slušnou existenci. Jak to bude vypadat po boku Krista, který nic nevlastní a nic nepodniká, bylo pro ně více než nejisté. Oni však šli za ním bez váhání a dokonce bez otázek. Teprve po drahném čase se Petr zeptal Krista, jakou odměnu mohou očekávat ti, kteří všechno opustili a šli za ním. Božský Mistr jim slíbil kromě věčného života již zde na zemi „stonásobek“. Kdo by však čekal, že se z nich jednou stanou velkorybáři, kteří vlastní stovky lodí, velice by se mýlil. Pozemská skutečnost byla nakonec na hony vzdálená takovým lidským představám.

Těch disproporcí mezi lidským očekáváním a božskou skutečností zažijí pak učedníci za tři roky společného života s Kristem i v následující etapě až nad hlavu, někdy dokonce přímo šokujícím způsobem. A přece, když čteme Petrovy nebo Janovy listy, musíme konstatovat, že se v Tom, pro kterého opustili všechno, ani v nejmenším nezklamali. Přesvědčili se, že jejich Pán a Mistr, jehož slova a předpovědi nejdříve tak těžce a nejednou i mylně chápali, je v ničem nepodvedl a že mu mohou plně důvěřovat. Ze všech jejich projevů je tedy cítit základní pocit a rozhodující postoj věřícího Kristova učedníka, a tím je **radost**.

Radost je něco jako vzduch duše. Tak byla totiž stvořena: pro radost. Bez ní se dusí, nemůže žít. Člověk se bez vzduchu neobejde. Když má pobývat v prostředí, kde vzduch není, musí si ho vzít s sebou, musí si vytvořit jeho náhradní zásobu, která je pochopitelně omezená a dří-

Pokračování na str. 11

Odvěká Boží cesta

V této generální audienci ve středu vánočního oktávu na liturgický svátek svatých Neviňátek se vrátíme k naší meditaci o žalmu 138, jehož čtení je zařazeno do liturgie nešpor ve dvou oddělených etapách. V té první jsme rozjímali o Bohu vševědoucím a všemohoucím, Pánu bytí a dějin, nyní tento mudroslovný žalm nesmírné krásy a vroucnosti obrací pozornost k nejvyšší a nejobdivuhodnější skutečnosti celého vesmíru, k člověku, vymezenému jako *zázrak*⁽¹⁾ (srov. v. 14). Jedná se totiž ve skutečnosti o téma, které je v hlubokém souzvuku s vánoční atmosférou, jakou prožíváme v těchto dnech, kdy slavíme velké tajemství Božího Syna, který se stal člověkem pro naši spásu.

Člověk je člověkem od samého počátku

Po úvaze o Stvořitelově pohledu a přítomnosti, které prostupují celý okřes vesmíru, obrací se láskyplný pohled Boha v této druhé části, o které rozjímáme dnes, k lidské bytosti, kterou pokládá od samého jejího počátku za zcela úplnou. Je ještě v mateřském lůně „beztvará“: řecký výraz zde použitý pokládal jeden biblický znalec za odkaz na „embryo“, které je tímto výrazem popsáno jako malá, oválná realita, nerozvinutá, na které však již spočívá dobrotivý a laskavý pohled Božích očí (srov. v. 16).

Aby popsal Boží působení uvnitř mateřského lůna, uchyluje se Žalmista ke klasickým biblickým obrazům a přirovnává plodivé útroby matky k *hlubinám země*, tj. k trvalé vitalitě velké matky země (srov. v. 15).

Boží mistrovské dílo

Je zde především symbol hrnčíře a sochaře, který *spřádá* a utváří svou uměleckou kreaci, své stěžejní dílo přesně tak, jak je to řečeno o stvoření člověka v první knize Geneze: *Hospodin utvořil člověka z prachu země* (Gn

2,7). Je zde symbol „textilního tkání“, který připomíná jemnost kůže, těla, „vetkaných“ nervů na skeletu kostí. Také Job evokuje tyto a jiné obrazy, aby vyzvedl ono mistrovské dílo, jakým je lidská osoba, i když je proklána a zraněna utrpením: *Tvé ruce mě ztvárnily a udělaly se vším vsudy. Upamatuj se, že jsi mě ztvárnil jako hlinu... nenalil jsi mě do nádoby jako mléko a nedal mi, abych se srazil jako tvaroh?*

Přioděls mě kůží a masem, protkals mě nervy a kostmi (Job 10,8–11).

Svrchovaně působivá je v našem žalmu myšlenka, že Bůh vidí již u tohoto zatím „beztvarého“ zárodku celou jeho budoucnost: v Hospodinově knize života jsou již zapsány dny, které tvor bude prožívat a které naplní skutky během svého pozemského žití. Vrací se tak znovu ke zdůraznění transcendentní velikosti Božího poznání, které neobsahuje pouze minulost a přítomnost lidstva, ale také dosud skrytý výsek budoucnosti.

Povzbuzení začátečníkům

Nyní se chceme věnovat úvaze, kterou svatý Řehoř Veliký utkal ve svých homiliích o Ezechielovi na větu ze žalmu, který jsme právě komentovali: *Tvé oči mě viděly ještě beztvarého, a již bylo všechno zapsáno v tvé knize*⁽²⁾ (v. 16). Na tato slova vytvořil papež a církevní Otec originální a citlivou meditaci, která se týká těch, kteří jsou v křesťanském společen-

ství na své duchovní cestě ještě slabí.

Oni totiž, i když ještě nepředstavují v duchovní budově Církve tu nejdokonalejší část, jsou zde „nicméně zařazeni ... silou dobré vůle. A opravdu, jsou nedokonalí a malí, ale nakolik jsou schopni chápat, milují Boha a bližního a neopomíjejí konat dobro, kterého jsou schopni. I když dosud nedospěli k duchovním darům, tak aby byli schopni otevřít duši

pro nejdokonalejší skutky a zánícenou kontemplaci, přesto se nedrží stranou od lásky k Bohu a k bližnímu v míře a stupni, jaký jsou schopni pochopit. A proto je tomu tak, že rovněž oni i na méně důležitém místě přispívají k výstavbě Církve, protože jakkoliv jsou slabší v nauce, v prorokování, v milosti zázraků a úplného pohrdání světem, nicméně již spočívají na základě bázně a lásky, ve které nacházejí svou oporu“ (2,3,12–13, *Opere di Gregorio Magno, III/2, Řím 1993, s. 79.81*).

Poselství sv. Řehoře se tedy stává pozvánkou k naději, adresovanou všem, i těm, kteří s námahou nastupují cestu duchovního a církevního života.

Bollettino Vaticano 28. 12. 2005
Mezititulky redakce Světla

⁽¹⁾ V českém textu „podivuhodně utvořen“ – pozn. překl.

⁽²⁾ Použito znění italského textu, který na rozdíl od českého překladu vystihuje originál: *Imperfectum adhuc me viderunt oculi tui, et in libro tuo scripti erant omnes dies.*

První učedníci

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Mistře, kde bydlíš?

Po pobytu na poušti, kam ho zavedl Duch Svátý, vrací se Pán na místo, kde přijal od Jana křest, aby odsud zahájil své veřejné působení. Pobyt v ústraní a v usebranosti je i proto tebe nejlepší přípravou ke každé důležité činnosti. Obracíš tak svou pozornost k hlasu a vedení stejného božského Vůdce, který vedl Syna člověka po celý jeho pozemský život. I na toto dnešní setkání s ním se připrav chvíli tiché usebranosti, která odsune stranou všechno rušivé rozptýlení, a pak pospěš na známé místo Janova působení.

Nacházíš tu nejen Jana, ale i jeho učedníky. Jsou to ti, kteří se nespokojili s pouhým přijetím křtu. Pochopili hlouběji než ostatní, že tento obřad je pouhým začátkem, na který by měla navázat zásadní změna života. Chtějí si proto osvojit také Janova ducha. Přitahuje je jeho příklad a jeho osobnost. Ale včera jim Jan poprvé ukázal Ježíše a jeho svědectví je velice zaujalo. Chtěli by se o něm dovědět něco více, proto opět přišli za Janem. Dnes však budeš svědkem, jak Ježíš sám vychází vstříc tomu, kdo o něho projevuje upřímný zájem.

Prochází kolem jakoby mimochodem, nikoho neoslovuje, s nikým nerozmlouvá. Ale Předchůdce, jakoby připraven odevzdat mu své dva učedníky, sám upozorňuje na jeho příchod: *Hle, beránek Boží! Je to stejný titul, jakým ho poctil již včera, když ho prorocky označil za beránka, který snímá hříchy světa.*⁽¹⁾ Obraz beránka je jednoznačně symbolem oběti.⁽²⁾ Za tímto titulem se tedy neskrývá nic z toho, co lidé chápou jako žádoucí oslnivou kariéru. Avšak právě toto tajemství oslovuje dva Janovy učedníky. Ten Duch, který vede Ježíše a který z něho podmanivě vyzařuje, tiše a tajemně ovanul také je. Vycítí neodolatelně, že to může být neopakovatelná příležitost a že ho tedy nemohou nechat jen tak odejít. Rozhodují se rychle a bez váhání. Opouštějí svého dosavadního Mistra a vydávají se za Ježíšem. Tak neodolatelně přitáhl Pán k sobě první dva ze Dvanácti. Všechno proběhlo bez okázalosti, docela prostě a nenápadně. Rozhodující je, že povolání jsou připraveni a nepřeslechli neodkladné volání.

Náhlý odchod učedníků nenaplníuje pro rok od Jordánu steskem, ale radostí. Splnil dobře své poslání tím, že připravil Pá-

nu cestu. *Člověk si nemůže nic přisvojit... Tato moje radost se naplnila: On musí růst, já však se menšit.*⁽³⁾ Opravdová radost je odměnou za pokornou a nezištnou službu. Když se ti zdá, že se ti radosti nedostává, vzpomeň si na toto tajemství.

Nyní však pospěš za dvěma učedníky. Kráčeji za Ježíšem mlčky, protože nevědí, co by řekli. Nenašli v sobě ještě odvahu ho oslovit. Udělali však to rozhodující: důležitější je vykročit než promlouvat. Až přijde čas, bude vysloveno všechno, co je třeba vyslovit.

Co hledáte?

Odpověz si upřímně na tuto Pánovu otázku. Co vlastně hledáš, jaké je tvoje přání, když jdeš za Ježíšem? Na koho myslíš více, na něho, nebo na sebe? První dva učedníky přivedla Ježíšova otázka do rozpaků. Ani nevědí, co by rychle odpověděli. Nakonec se zmohli na dotaz: *Mistře, kde bydlíš?* To je ovšem něco, co by mělo zajímat i tebe. Ježíšova odpověď je více než povzbuzující: *Pojďte a uvidíte!* Projev hlubokou vděčností za tak laskavé pozvání. Naslouchej pozorně, o čem Pán cestou rozmlouvá se svými pozvanými hosty. Je to totiž jedno z těch setkání, která představují rozhodující změnu pro celý jejich další život. Pro nejmladšího Ježíšova učedníka znamená toto setkání takový zážitek, že si bude navždy přesně pamatovat hodinu, kdy k němu došlo. Nemáš-li dosud takovou nesmazatelnou vzpomínku, je dost možné, že jsi ještě za Pánem nevykročil se vši rozhodností a setrváváš sám v sobě.

Připomeň si s pocitem opravdové vděčnosti, že ti Ježíš stále s neobyčejnou laskavostí ukazuje, kde je jeho příbytek, kde tě očekává a kde ho můžeš vyhledat, abys s ním důvěrně rozmlouval. Rozhodni se, že ho budeš vyhledávat a setrvávat u něho co nejčastěji. Rozmlouvat s ním se vždy vyplatí. To ovšem znamená, že musíš při setkání nejen mluvit, ale také naslouchat. To, co ti chce říct, je nesmírně důležité pro tebe, a nejen pro tebe. Když jsi za ním přišel až sem, nepřestávej mu důvěřovat. Vymaň se konečně ze zahleděnosti do sebe samého, do svých úzkých obzorů a zadívej se s odvahou a láskou do očí svého Pána a Boha.

To bohatství radosti, kterým Pán naplní tvé srdce, si ani nemůžeš nechat sám pro sebe, protože je pro jednoho příliš velké. Takto prožitá radost je základním východiskem apoštolátu. Kdo prožil setkání s Ježíšem, nemůže o něm nevydávat svědectví. To, co vidíš u Ondřeje, je posláním všech apoštolů: hlásat všem, kteří dosud hledají a bloudí:

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Sam 3,3b–10,19

Samuel spal ve svatyni, kde byla Boží archa. Tu Hospodin zvolal: „Samueli!“ On odpověděl: „Tady jsem.“ Běžel k Elimu a řekl: „Tady jsem, volal jsi mě.“ On pravil: „Nevolal jsem tě, vrať se a spi.“ Šel tedy spát. Hospodin zavolal podruhé: „Samueli!“ Samuel vstal, šel k Elimu a řekl: „Tady jsem, volal jsi mě.“ On odpověděl: „Nevolal jsem tě, synu můj; vrať se a spi.“ Samuel totiž neznal Hospodina, protože se mu Hospodin ještě nezjevil ve slově. Hospodin zavolal opět Samuela, potřetí. Vstal tedy, šel k Elimu a řekl: „Hle, tady jsem, volal jsi mě.“ Tu Eli pochopil, že chlapce volá Hospodin. Eli proto řekl Samuelovi: „Jdi spát. Bude-li pak volat, řekni: ‚Mluv, Hospodine, tvůj služebník poslouchá.‘“ Samuel tedy šel spát na své místo. Hospodin přišel, zastavil se a volal jako dříve: „Samueli, Samueli!“ A Samuel řekl: „Mluv, tvůj služebník poslouchá.“ Samuel rostl a Hospodin byl s ním a nedopustil, aby nějaké jeho slovo přišlo nazmar.

2. čtení – 1 Kor 6,13c–15a.17–20

Bratři! Tělo není pro smilnění; je pro Pána a Pán pro tělo. A Bůh, který vzkřísil Pána, vzkřísí svou mocí také nás. Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými? Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch. Utíkejte před smilstvem! Každý jiný hřích, kterého se člověk dopustí, je mimo tělo. Kdo se však oddá smilnění, prohřešuje se proti vlastnímu tělu. Nebo nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha Svätého, který ve vás bydlí a kterého vám dal Bůh, a že proto už nepatříte sami sobě? Byli jste přece koupeni, a to za vysokou cenu. Oslavujte proto Boha svým tělem.

Evangelium – Jan 1,35–42

Jan stál se dvěma ze svých učedníků. Pohlédl na Ježíše, jak jde kolem, a řekl: „Hle, beránek Boží!“ Ti dva učedníci slyšeli, co říká, a šli za Ježíšem. Ježíš se obrátil a viděl, že jdou za ním. Zeptal se jich: „Co byste chtěli?“ Odpověděli mu: „Rabbi“ – to přeloženo

Pokračování na str. 15

Nalezli jsme Mesiáše. V jeho příbytku najedte všechno, po čem toužíte. Jestliže se nezaľekneš vstoupit do služeb Beránka, který je určen k zabiti, dovol svému Pánu, aby při pohledu z očí do očí stejně jako Šimonovi i tobě sdělil, jak tě chce nazývat, jaké bude tvé osobní poslání.

Mluv, Pane, tvůj služebník poslouchá.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 1,29; ⁽²⁾ srov. Iz 53,7; Ex 12,5n;

⁽³⁾ Jan 3,27.30

Ulrika Nischová (*1882 - †1913)

Církev mlčení, církev chudých a církev klanění: Jsem přesvědčen, že duchovní dějiny církve 20. století nebudou napsány bez těchto tří kapitol. Ve sboru těchto tichých hlasů má Ulrika Nischová své místo.

Klaus Hemmerle

Ulrika Nischová se narodila 18. září 1882 ve Schwabenu. Její křestní jméno bylo Františka. Její matka Klotilda pracovala jako servírka v restauraci. Tam poznala mladého Ulricha Nischeho, který byl kočím na jednom statku. Oba by se byli rádi vzali, ale nebylo to možné vzhledem k jejich finanční situaci.

Když se narodila Františka jako nemanželské dítě, nebylo na svatbu pomýšlení. Nemanželské dítě znamenalo tehdy nejen pro rodiče, ale i pro samotné dítě trvalou hanbu. Františka vyrůstala s povědomím, že je „hanebná skvrna“.

Sem a tam

Vyrůstala nejdříve u prarodičů. Babička a především teta a kmotra Gertruda byly pro Františku důležitými milujícími osobami. Pro babiččinu náboženskou výchovu byla Františka zcela otevřená: ráda se modlila růženec a s oblibou doprovázela babičku do kostela. Bylo to veselé a velmi oblíbené děvče. Rodiče mezitím uzavřeli sňatek a vzali nakonec dceru k sobě. Rodina Nischova obývala malý chudý domek. Následovalo dvanáct dětí, z nichž osm zemřelo již v prvních týdnech života. Chudoba byla tíživá a byla často příčinou sporů a nepokoje. Otec si zachoval po celý život k Františce chladný odstup. Dcera tak trpěla pod svým otcem i v důsledku špatné rodinné atmosféry.

Ve škole byla Františka nenápadná a její prospěch byl průměrný. Kvůli vztahu k rodičům a tíživé životní situaci se z veselého děvčete stala bázlivá a zamlklá dívka. Jejím oblíbeným předmětem bylo náboženství. Zatímco druzí si hráli, chodila sama do kaple zasvěcené Matce Boží. Kaple se stala pro ni nejpřitažli-

vějším místem, kde se zdržovala. V Mariině přítomnosti se cítila dobře. Rozmlouvala zde také s Ježíšem ve svatostánku. Ale o tom, o čem s nimi hovoří, nemluvila s nikým. Františka byla očividně „jiná než ti druzí“, aniž by byla přitom samotářská nebo podivínská. Ve 12 letech se mohla ke své velké radosti vrátit k babičce a kmotře Gertrudě. Hlavním důvodem pro toto rozhodnutí byla asi chudoba rodičů.

Touha

Aby vydělala pro rodinu nějaké peníze, nastoupila na různých místech jako pomocná děvečka, převážně za těžkých podmínek. Slyší jednoznačně, že Bůh ji volá k řeholnímu životu. Bylo její velkou touhou zasvětit se Bohu jako řádová sestra. Ale jak mohla jít za tímto povoláním bez finančních prostředků? Uskutečnění této touhy se zdálo být nemyslitelné, proto o něm ani nemluvila. Ale touha zůstala.

Nakonec přijala Františka místo služky v Rohrsbachu, aby tak mohla posílat svému otci více peněz. Svou píli, laskavostí a svě-

domitostí si získala brzy důvěru svých chleboďárců. Jiných potěšení se jako služka neúčastní, žije zdrženlivě v kruhu rodiny. Mnoho se zaměstnává dětmi, se kterými si hraje, a jejich vzájemná náklonnost je hluboká. Františka se mnoho modlí, hlavně sama, ale i s dětmi.

Její sestra Anna, která pracuje také jako služka, dává jí v dopise radu, která stručně shrnuje její program: *Modli se s dětmi a uč je střelným modlitbám, protože to, co vstoupí do dětského srdce, to tam zůstane, ať už se člověk stane dobrým, nebo zlým. Bud' vždy pořádná a poctivá, šetrná a zdvořilá, pilná a přesná a vždy veselá a radostná. Někdo si často myslí, že si nepoctivostí a lží pomůže, ale všechno jednou vyjde na světlo, když ne na tomto světě, tak na onom, tam pak o to jasněji... Všude můžeme být hodní a líbit se Bohu, když nezapomínáme na modlitbu.*

R. 1904 dostane Františka životu nebezpečnou nemoc, rŕži do tváře. Následovaly dva měsíce v nemocnici, které byly pro ni rozhodující. Nemocnici vedou sestry Sv. Kříže a jejich tichá, činná bliženská láska na Fran-

Ulrika Nischová ve svých 20 letech

tišku silně zapůsobí. Zjišťuje dychtivě, zda by mohla k těmto sestrám vstoupit. Kromě toho je jejím přáním zcela se stáhnout ze světa. Její zpovědník ji povzbudí, aby k sestrám vstoupila, radí jí však, aby požádala o vstup v jejich domě v Bádensku v Hegne. Poslal tam doporučující dopis a brzy přišla kladná odpověď: Čekají ji 17. října v Hegne.

Její rodiče mají z tohoto jejího kroku smíšené pocity. Otcí je líto, že jeho starší dcera již nebude domů posílat peníze. Spolu s tetou Gertrudou si Františka připravuje potřebnou výbavu. Všechno se to vejde do malého kufru. Rozloučení s tetou jí připadá velice těžké. Současně však pociťuje velkou radost, že může konečně jít za svým povoláním.

Sestra Ulrika

Přesně 17. října přichází Františka do Hegne. Zabydlet se v klášterním způsobu života jí nepřipadá nijak těžké. Spíše se tu cítí jako ryba ve vodě. Jedna spolusestra vzpomíná: *Při vstupních exerciciích pro nás nové mi bylo nápadné, jak byla zbožná a usebraná. Pomyslela jsem si: Ona už asi umí rozjímat, my ostatní se to musíme teprve učit.*

Františka pracuje v kuchyni a to bude její služba až do smr-

Matka sestry Ulriky

Otec sestry Ulriky

ti. Je to služba velice náročná a znamená zřeknutí se společných pobožností i rekreace. Kromě toho vedoucí sestra v kuchyni je velice přísná, ale Františka si nestěžuje, její devizou je: *Z lásky k Bohu!* První pobyt v Hegne trval šest měsíců a představuje pro ni jakýsi zácvik. Pak ji pošlou na rok do jednoho domu blízko Offenburgu, kde pomáhá třem ostríleným sestřím, které ošetřují nemocné. Nemocní ihned pocítili její dobrotu a přátelství. Jedna závistivá sestra po jejím odchodu poznamenala: *Ráda bych věděla, co tak zvláštního tato postulanka nemocným prokazovala. Já přece dělám také všechno správně. Ale oni pořád nadšeně mluví jenom o Františce.*

24. dubna oblékne Františka v Hegne řeholní roucho a obdrží jméno Ulrika. Pracuje opět v kuchyni a od té doby jí ustavičně provázejí bolesti hlavy. Její spolusestry jednohlasně dosvědčují: *Ona je uklidňující pól uprostřed mnoha často turbulentních prací, je vyrovnaná, přátelská, zakotvená v modlitbě a v lásce.*

Rok nato skládá Ulrika sliby, je to slavnost, které se účastní všichni její příbuzní.

R. 1908 je znovu přeložena do Baden-Badenu. Sestra Ulrika si získá u všech oblibu svou prostotou a veselostí, která z ní vyzařuje. Sestra představená Bonaventura si zpočátku dokonce myslí, že sestra Ulrika bere všechno na lehkou váhu a nazývá ji „sestra Lehkonožka“. Později zjistí, z jaké hloubky vychází její odevzdanost: ona se zcela zřekla sebe sama. Pramenem její odevzdanosti a neotřesitelného klidu je její vztah k Ježíši. Jednou, kdy se jí připálilo jídlo, řekla: *To nic. Sestry mají příležitost k umrtvování a já k ponižení. A tak bude Spasitel se všemi spokojen.*

Zcela v Bohu

Roku 1910 káže P. Hermann Nelz v Baden-Badenu exercicie a Ulrika s ním může hovořit. Je

Sestra Ulrika

to poprvé, co se může vyslovit ke svému duchovnímu životu, a najde plné pochopení. P. Hermann je nad Ulrikou udiven a promluví o tom se sestrou Bonaventurou, která je tak poprvé na Ulriku upozorněna. Nakonec dostane Ulrika výzvu, aby popsala svůj vnitřní život. Není to pro ni lehké. Sestra Bonaventura je velice udivená, když čte její zápisky, a hovoří s ní o tom. Od té doby je představená její velkou zastánkyní.

Ulriku mimořádným způsobem přitahuje Bůh. Sestřím je nápadné, že někdy je při modlitbě a při mši svaté jako zkamenělá. Jiné sestry si však všimly, že prožívá extáze. Když pak brzy nato pracuje v kuchyni, působí někdy dojmem, jako by tu a tam

Sestra Ulrika se svými spolusestrami v kuchyni

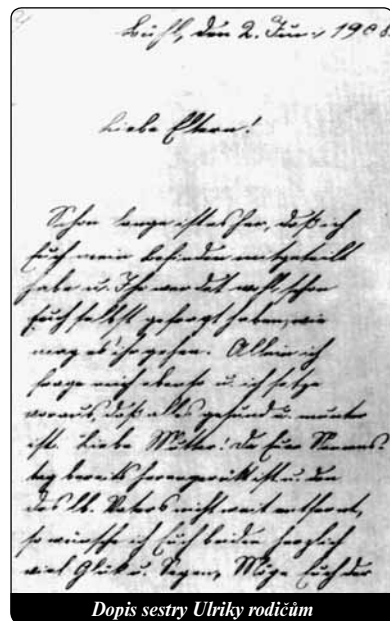
byla nepřítomná. Je ochotná a pilná jako vždycky, ale sestry cítí, že je „někde jinde“.

Má mnoho vnitřních vidění svatých a Matky Boží a především samotného Ježíše. Vidi svého anděla strážce a často také jiné anděly, kteří jí pomáhají v kuchyni. Bez jejich zápisků by se o tom nikdo nedověděl, protože Ulrika o tom s nikým nemluví. Něco je na tom skutečně překvapujícího: *Jednou, když jsme (Ježíš a Ulrika) nevěděli, o čem máme spolu mluvit, řekl jednomu andělovi: „Přines nějakou hru, karty anebo něco.“ A anděl přinesl kostky na hraní. Pak jsme spolu hráli. „Ano,“ řekla jsem, „ty už předem vyhraješ více než já. Přejde na to, o co vlastně hrajeme.“ „Přece o lásku,“ řekl On. A já: „Tak to si nechám líbit.“*

Na jiném místě píše: *Na Štědrý den, když jsem klečela v kapli, přepadlo mě velké chvění. A všechno bylo na mně jako ochrnuté a bezvládné. Padla jsem k zemi. Viděla jsem jesličky, Marii a Josefa a anděly, kteří hráli a klaněli se Dítěti. Modlitby, které formulovala, připomínají Píseň písní: Ó Lásko, chci být celá láskou, zcela Tvoje nevěsta, která zná jen svého Ženicha a jinak nic nežádá. Ó, můj Miláčku, jestliže*

mě nechceš slyšet, zahynu bolestí. Kdy, kdy přijde ta hodina, můj Milovaný, kdy budu s Tebou zcela spojena?

Mimořádné milosti však zůstaly spolusestrám převážně skryty. Při procesu blahorečení bylo zdůrazněno, že důvodem pro její blahorečení nejsou rozhodující tyto milosti, ale hrdinsky prožívaná láska. Redukovat

Dopis sestry Ulriky rodičům

Ulriku na její mimořádný život modlitby by znamenalo nevystihnout jednak způsob jejího života a jednak ignorovat to nadpřirozené, co v tomto životě působilo. Obojí tvoří v jejím životě obdivuhodným způsobem jednotu a je to shrnuto v těchto jejích slovech: *Chci mít ke všem lásku, která je pro všechny všim a všechno zahrnuje.*

R. 1912 onemocněla Ulrika na tuberkulózu. Současně trpí těžkou vnitřní zkouškou – noci víry: *To, co se v nitru děje a jaké je vnitřní utrpení, to se nedá vyslovit. ... Milý Bůh to všechno spraví. Už jsem si Mu stěžovala a On mě potěšil a řekl, že mi musí stačit On sám.*

Ulrika Nischová zesnula v Pánu 8. května 1913 v Hegne. 1. listopadu 1987 ji papež Jan Pavel II. prohlásil blahoslavenou. Její památka připadá na 8. května.

Z FuL 128/2005 přeložil -lš-

Osmero blahoslavenství

Úvod

Rozjímat o vrcholcích je sladké a posilující. Jsou prosyceny pokojem, zamlženy světlem, zaplaveny nebeskými zpěvy. Když o nich duše rozjímá, odlučuje se od pozemských věcí, rozjasňuje se a cítí touhu stoupat a vzlétnout.

Pravý vrchol je až za hranicí smrti ve věčné vlasti, v blažené krajině, kde Bůh je *všechno ve všem* (1 Kor 15,28), kde se duše, očistěná a šťastná, potkávají a milují v nesmírném a láskyplném Božím lůně, v plnosti věčného pokoje.

Ale Bůh, bohatý na dobrotu a milosrdenství, chce, aby duše, které ho milují a opustily všechno pro něho, ještě dříve než dosáhnou věčného života, obdržely již v tomto životě stonásobek (Mt 19,29), jak to slíbil Ježíš. A i když jsou zahaleny do nedokonalosti, které se nemohou zbavit v tomto vyhnání, blahoslavenství, která vyhlásil Pán na hoře jako opravdové vrcholy dokonalosti a blaženosti, tyčí se jako poslové sladké vlasti.

To proto, aby duše dychtící po lásce a žízni po štěstí o nich rozjímaly, aby duše silné v utrpení je objímaly, aby snily o životě na těchto vrcholcích a dýchaly čistou, pokojnou, nebeskou atmosféru vrcholů a připravily se tak obohacené a posílené důvěrou k výstupu po strmých a krví poznamenaných stezkách vyznačených evangeliem s božskou přesností.

* * *

Blahoslavenství jsou jako horský řetěz, ve kterém každá hora je vrcholem a každý vrcholek je stupněm onoho vznešeného výstupu, který vede k Bohu, vrcholu dokonalosti a jedinému štěstí duší.

Každé blahoslavenství je vrchol, protože je to něco dokonalého a vznešeného⁽¹⁾, protože je to počátek, byť neúplný, budoucí blaženosti⁽²⁾. Blahoslavenství jsou vzdálená předzvěst věčných plodů jako mohutné a hojné pupeny, které raší na jaře na stromech a ohlašují bohatství, které přijde až na pod-

zim; jsou prvotinou plodů, které se začínají objevovat na plodných větvích a čekají jen na hojnost zrání⁽³⁾. Jsou jako závan z nebeské vlasti bohatý na svěží vůně, které ohlašují, že se přibližujeme k Bohu; jsou jako něco božského, co Bůh chtěl uložit na této zemi, „drahokamy nebeské barvy, které se třpytí v kalné vodě tohoto pozemského a pomíjejícího života“⁽⁴⁾.

A protože všechna blahoslavenství jsou vrcholné body, je zde výstup postupný a trvalý od prvního až k poslednímu, který jako by se dotýkal nebe. Podobně jako v hornaté krajině se vrcholky řadí za sebe, čím jsou vyšší a modřejší, tím jsou vzdálenější, až se na horizontu tyčí jako nejzazší gigantické a majestátní ty poslední hory, které mají v sobě odlesk tajemného světla výšin.

Jaké je to divadlo! V prvé řadě je tu radost z odstupu, okouzlení sládkostí, slzami štěstí; pak plnost spravedlnosti a líbeznost milosrdenství; a pak ve výši, nejvýše v blízkosti ne-

be světlo čistoty, pokoje lásky, extáze mučednictví!

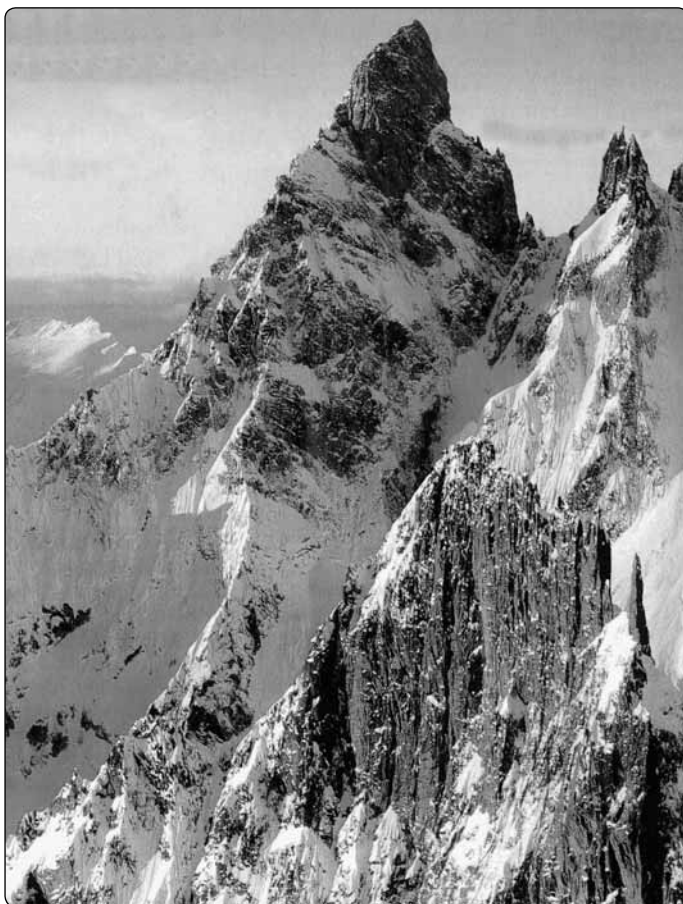
Pokusme se obejmout svým pohledem toto překrásné panorama a sledujme přitom orlí pohled sv. Tomáše Akvinského, abychom nezboudili.

* * *

Když Ježíš na hoře otevřel ústa, aby nám zjevil tajemství blahoslavenství, ukázal nám královské schody ke štěstí a odhalil nám tak tajemství, protože přišel právě proto, aby nás učinil šťastnými.

Abychom byli šťastní, musíme se nejprve upřímně a definitivně zřít klamného štěstí, které nám nabízí svět, tak jako když chceme vykročit na stezku, která vede k vrcholům, musíme opustit cestu směřující do propasti.

Před dvaceti staletími bylo v evangeliu vyhlášeno prokletí falešného štěstí smyslnosti, bohatství, pocty a rozkoši. *Běda vám, bohatí! Běda vám, kteří jste nyní nasyce- ni! Běda vám, kteří se nyní smějete!*

Běda vám, když vás všichni lidé chválí! (Lk 6,24–26).

Ale lidé jako by neuměli číst evangelium, neberou vážně Boží pravdy, protože jsou okouzleni zdánlivým štěstím tohoto světa.

Proto je zde na zemi tak málo šťastných lidí, tak málo je těch, kteří k tomu mají odvahu.

Kdo chce být šťastný, musí odloučit své srdce ode všech dober země – bohatství a pocty – protože štěstí není mimo nás, ale v nás. *Království Boží je ve vás* (Lk 17,21), *Boží království...je spravedlnost, pokoj, radost v Duchu Svatém* (Řím 14,17).

Tomu nás Ježíš učí v prvním blahoslavenství: *Blahoslavení chudí v duchu, protože jejich je nebeské království* (Mt 5,3). A to je první vrchol, vrchol odloučení, které osvobozuje, očisťuje, pozvedá a vkládá do lidské duše božský poklad. Tam, kde opustíme tvory, najdeme Boha.

Ale i když štěstí je v nás, nepochází od nás. Je mnohem vyšší a hlubší. Když se osvobodíme od vnějších věcí, musíme se osvobodit také od nás samých.

Dvě blahoslavenství nás osvobozují a pozvedají vzhůru nad naši ubohost: blahoslavenství tichosti a blahoslavenství slz.

To první nás činí pány sebe samých, protože láme otroctví hněvu; další otevírá naše srdce božské útěše, protože nás otevírá proudem slz. Rozkoš je lež, protože slibuje štěstí, které neexistuje; slzy jsou pravda, protože vyjadřují marnost lidských věcí. Rozkoš je nepřítel lásky, protože je to egoismus; proud slz buďto vytéká z oceánu lásky, nebo nás k němu vede.

Blahoslavení plačící, protože budou potěšeni (Mt 5,4). *Blahoslavení tiší, protože oni dostanou zemi za dědictví* (Mt 5,5). To jsou vrcholy, které nás přivádějí k tomu, abychom zemřeli sami sobě, ale z hloubky této smrti pramení nový, šťastný život.

První blahoslavenství nás učí umírat, odkrývají nám sladké a šťastné tajemství smrti, toho, proč Písmo mluví o *starém člověku* jako strašném nepříteli štěstí.

Poslední čtyři obsahují tajemství života, odhalují nám, jak z hrobu

TERORISTÉ V BANGLADÉŠI

Vláda v Bangladéši, která dlouho bagatelizovala nebezpečí terorismu, nyní oficiálně varuje před teroristickými sebevrahy, kteří přicházejí převážně z islámského střediska v Madrasu. Vláda označila terorismus za výzvu pro celou zemi. Nic přitom nepomáhá skutečnost, že muslimští náboženští vůdci sebevražedné atentáty odsuzují, protože nejsou ve shodě s Koránem. Katoličtí biskupové poukazují na to, že cílem těchto útoků jsou často křesťanské obce, proto vyzývají k opatrnému chování, aby se zabránilo provokacím. Bangladéš má 140 mil. obyvatel, z nichž 85 % jsou muslimové. Křesťané tvoří asi 10 %, z toho katolíků je 280 000. V zemi je asi 300 000 mešit.

člověka starého povstává člověk nový, stvořený podle Boží vůle ve spravedlnosti, svatosti a pravdě, protože štěstí je život, je to činnost, aktivita plná a radostná. Štěstí zde na zemi může být jen zdání, jen předchuť, předzvěst nebe; jsou to plody, které raší na plodných větvích, ale čekají teprve na zralost věčnou.

Ale nebe je kontemplace a láska, proto je vrcholem štěstí na zemi kontemplativní život, tak jak to řekl Ježíš: *Maria si vyvolila nejlepší stránku, která nebude od ní odňata* (Lk 10, 42).

Činný život je dobrý, ale je plný trampot, potácí se uprostřed pozemských bojů tak žalostných, pro duši zrozenou pro nebe tak smutných a sklíčujících, zatímco kontemplativní život rozpíná svá neposkrvněná a mocná křídla do vznešené, jasné, nebeské, božské atmosféry.

Nepochybně však je činnost stezkou ke štěstí tehdy, jestliže vede ke kontemplaci. Činnost očisťuje, harmonizuje a pozvedává lidskou bytost a činí ji hodnou, aby se přiblížila k Bohu. Odpočinek je plodem práce a pokoj je odměnou za boj.

Činnost však může být také překážkou štěstí, protože může zabránit kontemplaci. Různorodost prací a přílišná starostlivost Marty může rušit božskou prostotu Mariinu.

Nic není tak obtížného jako usměrnit aktivní život a udržet ho ve správných mezích. Je třeba si osvojit božské pravidlo, které, aniž by zbavovalo aktivitu jejího zápalu a účinnosti, činí z ní stupínek, nic jiného než stupínek, který nás má pozvednout ke kontemplaci.

Mistr nám odhalil toto pravidlo ve dvou blahoslavenstvích: *Blahoslavení, kteří lační a žízní po spravedlnosti, protože budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, protože oni dojdou milosrdenství* (Mt 5,6-7).

Dospěli jsme k posledním vrcholům dokonalosti a štěstí. Jak vzdálená se jeví země z oněch vrcholů a jak blízké je ne-

be! Na těchto vznešených vrcholcích se dělají jen dvě věci, ty jediné, které člověk potřebuje, aby byl šťastný: dívá se a miluje. Ale pohled je zde čistý, prostý, osvícený, vidí jen Boha a noří se do propasti světla a skrze božské prisma kontemplyje o celém vesmíru ponořeném do nové a dosud nepoznané jasnosti.

Zde se miluje; mohli bychom říct, že život se zde proměnil v lásku. Zde milujeme tak, jak se miluje v nebi, bez ubohosti egoismu, bez nedostatků nestálosti, bez choutek pozemské lásky; milujeme s celou něžností, jaké je schopno lidské srdce v síle, kterou s námi sdílí Duch Svatý. Milujeme Boha, věčnou Lásku, a v něm milujeme všechno, objímáme celý vesmír v nevýslovném objetí lásky.

Ale světlo pramení z čistoty. Abychom měli pohled upřený k výšinám, musí být duše čistá a zářící jako křišťál a nechat se proniknout Božím pohledem, nejčistším světlem. Abychom takto viděli, musí se z ní ztratit

nejen všechno zlo, ale také všechno nízké, pozemské a lidské; je třeba, aby čistota, která přichází od Boha, jejímž pramenem je Bůh, pronikala svou nebeskou bělostí celou duší až k jejím nejvnitřnějším žilkám. Proto Ježíš říká: *Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha* (Mt 5,8).

Tajemství lásky se uskutečňuje v pokoji. Láska upokojuje a tím zbožšťuje. Láska přetváří, protože sjednocuje a působí, aby zmizel tvor a zůstala jen Ježíšova sláva, protože vede k dokonalosti jednoty, jejímž vítězným zvoláním je Pavlova věta: *Nežiji již já, ale žije ve mně Kristus* (Gal 2, 20). *Blahoslavení strůjci pokoje, protože budou nazváni Božími dětmi* (Mt 5,9).

K těmto sedmi vrcholům je možno dospět tím, že se cvičíme v ctnostech, ale především je to dílo darů Ducha Svatého⁽⁵⁾. Hierarchii darů odpovídá hierarchie blahoslavenství. Daru Bázně Boží odpovídá blahoslavenství odloučenosti, daru zbožnos-

ti blahoslavenství tichosti, daru poznání ono blahoslavenství slz, daru síly ono blahoslavenství spravedlnosti, daru rady ono milosrdenství, daru rozumu blahoslavenství čistoty, daru moudrosti blahoslavenství lásky. Dary jsou kořeny, blahoslavenství jsou líbezné plody, z nichž se radujeme ve stínu Milovaného.

Osmé blahoslavenství, ono blahoslavenství bolesti a mučednictví, je souhrnem dokonalosti všech ostatních. Bolest zde na zemi je posledním slovem lásky, tak jako na nebi je posledním slovem věčná radost. Nejsou blahoslavenství triumfálním pochodem lásky, jemné odstíny její zářivé duhy, přebohatá stupnice její božské harmonie? Jestliže se láska vynořuje majestátně na sedmi vrcholcích, je nutné, aby ji bolest zbarvila tóny svého tajemného inkoustu. Bolest je hojnost chudoby, vybranost sladkosti, božský dotyk v slzách, majestát spravedlnosti, jednota milosrdenství, čistota světla a vrchol lásky. *Blahoslavení pronásledovaní pro spravedlnost, protože jejich je nebeské království* (Mt 5, 10).

Kdybychom mohli zhustit do dvou slov ona slova pronesená Ježíšem na hoře, myslím, že by to byla nejhlubší slova lidské řeči, ta, která vyjadřují, co je na nebi nejvíce božského - **láska**, a na zemi nejsvětějšího - **bolest**.

A kdybychom chtěli symbolizovat božské skutečnosti, které zahrnují tajemství štěstí, mohli bychom zvolit holubici, znak věčné Lásky, a kříž, který je ztělesněním nesmrtelné bolesti, spojené spolu v Božském Srdci Ježíše Krista, planoucím a probodeným, jehož otevřená rána je jedinou branou, ze které se na zemi rozlévá nebeský proud jediného štěstí.

(Pokračování)

Fra Angelico: Kázání na hoře, Muzeum sv. Marka, Florencie

(1) Summa Th. I-II, q. 70, a. 2.

(2) tamt. q. 69, a. 2.

(3) tamt.

(4) Sv. Albert Veliký Enarat. In. Evang. Lucae v. 22, s. 61.

(5) S. Th. I-II, q. 69, a.1.

Přelom roku

Koncem roku se počítá a hodnotí, ale někdy i rychle dohání. Je otázka, je-li ten spěch vždycky užitečný.

Zdá se, že Český parlament byl v závěru roku velmi pracovitý. Stihl zkomplikovat život církvím, charitám a církevním školám, umožnil beztrestnost zabíjení nevléčitelně nemocných – prý ze soucitu, pod záminkou vědeckého výzkumu se rozhodl dovolit podnikání s lidskými zárodky, schválil partnerské svazky homosexuálů, aby měl pokoj od jejich tlaku. Snažil se odstoupit od mezinárodní smlouvy o důstojnosti a ochraně ženy, aby mohl uzákonit prostituci, ale tady zatím ještě vyhrál zdravý rozum.

Málem z toho člověk získá dojem, že jde o sebevraždu šlechetného národa, a musí myslet na doby, kdy zanikaly staré kultury, jako biblická Sodoma, staré Řecko či Římská říše. Propadali takovému způsobu myšlení a života, že nebyli schopni přežít a ztratili budoucnost. Jen ti, kteří dovedli být jiní, jako Lot, či římská křesťané, se stali mostem k další etapě dějin.

Naštěstí jsou i v našem parlamentu lidé, kteří znají opravdové hodnoty a stojí za nimi, kteří cítí odpovědnost za šťastnou budoucnost nejen před národem a svým svědomím, ale i před Bohem. Chodí na trh s vlastní kůží, projevují statečnou odvahu a někdy jsou úspěšní. Nečekaně se jim podařilo udělat zase něco pro rodinu, když zvedli finanční příspěvek při mateřské dovolené, nebo prosadili svátek rodin. Jsme jim za to vděční. Jindy jim chybí opora zázemí, nebo je jich prostě málo.

Jako by se stále znovu ukazovala pravdivost biblických slov, že *synové tohoto světa jsou k sobě navzájem prozíravější než synové světla* (Lk 16,8). Ti se pro prosazení svých zájmů a získání peněz dovedou spojit, ba vytvářet vlivové skupiny a dokonce

mafie, zatímco synové světla, jejichž úkolem je budovat ve světě Boží království, ukazují nezájem a lhostejnost, nebo se nechají takzvaně otrávit špinavostí politiky, čehož ti druzí dovedou velmi dobře využívat a vědí, že stačí roznést pověst skandálu, který se nakonec ani nepotvrdí, a poctivci se polekají. Synové světla si často úzkostlivě chrání čistotu svých rukou i vysoký ideál, ba někdy jen svou představu o něm, a raději se s nikým nespojí, aby se nezklamali. Ruce jim zůstanou čisté, ale prázdné. Mají rádi svůj pokoj a mír, proto nebojují, ale pak se považují za oběti zla, či věští nedobrou budoucnost.

Takové „oběti“ však nebude nikdo litovat, když trpí zaslouženě proto, že se nechtěli namáhat, pokořit a sjednotit, obětovat svůj klid a zavinili utrpení mnohých. Kéž by měli dnešní křesťané častěji před očima velké misionáře, kteří nejen že vydávali svědectví o Boží lásce, ale měli odvahu měnit svět. Kéž by mysleli na nesčetné vladaře, co dokázali svůj lid dovést ke Kristu, a nejedem z nich se stavěl za Boží zákon a zvedal morálku lidí i za cenu vlastní krve. Kéž by ti starší z nás nebyli tak zapomnětliví a dovedli se poučit z nedávné historie.

Vstupujeme do nového roku a děláme různá předsevzetí. Kéž bychom nebyli jen sobecky úzkoprsí a měli odvahu k zodpovědnosti za sebe i za společnost, odvahu k aktivnímu zapojení se a zodpovědnému vybírání takových kandidátů při volbách, které nás v tomto roce čekají, abychom mohli mít důvodnou naději, že povedou zemi k našemu dobru podle Božích plánů.

Přeji všem šťastný rok a zároveň prosím: splňme náš podíl na štěstí, které si přejeme, přispějme svými činy k šťastné budoucnosti a dokažme k tomu i spojit své síly.

Poselství Královny míru

Drahé děti!

I dnes vám přináším v náručí malého Ježíše, Krále pokoje, aby vás požehnal svým mírem.

Děti moje, dnes zvláštním způsobem vás zvu, abyste byly mými nositeli míru v tomto nepokojném světě.

Bůh vám požehná. Děti moje, nezapomeňte, že jsem vaše Matka. Všechny vás žehnám zvláštním požehnáním s malým Ježíšem ve svém náručí.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje, 25. 12. 2005

Poselství Jakobovi:

Drahé děti,

dnes, s Ježíšem v náručí, vás volám zvláštním způsobem k obrácení.

Děti, během všeho toho času, co Bůh mi dovolil být s vámi, ustavičně jsem vás zvala k obrácení. Mnohá z vašich srdcí zůstala uzavřena.

Děti moje, Ježíš je mír, láska, radost, a proto se nyní rozhodněte pro Ježíše. Začněte se modlit. Proste ho o dar obrácení.

Děti moje, jenom s Ježíšem můžete mít mír, radost a srdce plné lásky. Děti moje, miluji vás.

Jsem vaše Matka a dávám vám své mateřské požehnání.

25. 12. 2005

Česká Bible v průběhu staletí

Putovní výstava Česká Bible v průběhu staletí byla zahájena 5. 1. 2006 v Hradci Králové ve výstavních prostorách biskupství.

Výstava připomíná dobu prvních cyrilometodějských překladů biblických textů do jazyka moravských Slovanů, dále rukopisné Bible a také současné formy vydávání Bible, biblické atlasy a další biblickou literaturu. Výstava nabídne také doprovodnou přednášku. Téma biblické ikonografie přiblíží 9. 2. 2006 v 17.00 hod. přednáška doc. Vladimíra Hrubého a PhDr. Tomáše Petrčka, Th.D. „Staré biblické tisky východních Čech; Poklady biskupské knihovny“. Výstava bude otevřena do 12. 2. 2006 denně mimo neděle a pondělí dopoledne pro školy, odpoledne 13.00 – 17.00 hod. pro veřejnost; farnosti mohou využít otevírací dobu v sobotu 10.00 – 17.00 hod. Pořadatelem výstavy je Společnost přátel České Bible o. s. Rachamím, spolupořadatelem biskupství královéhradecké (Katechetické centrum – tel. 495 063 420; e-mail: kc@diecezezhk.cz).

TURECKO A SVOBODA SLOVA

Spisovatel Orhan Pamuk řekl v rozhovoru se švýcarskými novinami: „V Turecku bylo zavražděno 30 000 Kurdů a 1 milion Arménů. Takřka nikdo nemá odvahu se o tom zmiňovat. Udělám to tedy já.“ V Istanbulu byl za tuto větu postaven před soud. Hrozí mu vězení v trvání čtyř let za „veřejné snižování Turecka“. Pamuk je nositel Ceny míru německých knihkupců. Podle Mezinárodní společnosti pro lidská práva je to jasný krok zpět, pokud jde o lidská práva a svobodu tisku a mínění v Turecku. Kvůli genocidě na Arménech obvinil turecký prokurátor 3. prosince tři známé novináře listu Milliyet. Dovolili si kritizovat zákaz uspořádat historický seminář o genocidě spáchané na Arménech.

Evropský parlament stanovil jako jednu z podmínek přijetí Turecka do EU, aby přiznalo genocidu spáchanou tureckým státem na arménském obyvatelstvu za první světové války.

Moje cesta z temnot ke světlu

Narodila jsem se jako druhá nejmladší z pěti sourozenců. My děti jsme musely každou neděli na mši svatou a také zpověď byla pro nás povinná. Ale naši rodiče nás nedokázali přivést k osobnímu vztahu k milujícímu Bohu, protože ho sami neměli. Z důvodu různých bolestných okolností v životě mých rodičů nevládl u nás doma pokojná atmosféra, spíše tu byly spory mezi generacemi.

Moje matka, přísná, ale milující, zemřela na rakovinu, když mi bylo 15. Nedokázala jsem pochopit, proč mi Bůh vzal moji matku. Vím ještě zcela přesně, že jsem strhla z krku křížek od prvního svatého přijímání, řekla jsem Bohu, že ho nenávidím a že s ním už nechci nic mít.

Byla jsem právě v pubertální trucovitě fázi a můj otec na moji výchovu nestačil. Cítila jsem se od něho nepochopená a nemilovaná. Současně jsem se musela doma starat o domácnost a to mě evidentně přetěžovalo. Můj otec chtěl, abych začala v blízké automobilce vydělávala peníze a zůstala trvale doma na otcovském statku. Takový způsob života byl pro mě naprosto nepřijatelný. Začala jsem proti vůli otce navštěvovat hospodářskou školu, ale spíše jsem ji zanedbávala, chodila do zoo, na plovárnu a do různých podniků. Doma o mém „dvojím životě“ nikdo nevěděl. Moji sourozenci se mi snažili pomáhat, jak mohli, ale měli svou práci a své rodiny. Tak jsem se cítila ve své životní situaci zcela osamocená.

Abych získala peníze, chodila jsem o prázdninách do jedné továrny nebo jsem pracovala jako modelka v jedné diskotéce. Abych potlačila myšlenky na životní situaci, školu a domov, každý víkend jsem se opíjela. Po skončení školy jsem měla různá zaměstnání a také přítele, který bral drogy. Tak jsem s nimi začala i já. Alkohol se stal trvalým průvodcem mého života.

Na jednom pracovišti jsem se seznámila s jednou ženou, která občas brala drogy. Tato známost mi otevřela dveře do tvrdého drogového prostředí. Bylo mi tehdy dvacet. Tyto okolnosti byly určující pro dalších deset let mého života. Stala jsem se zcela závislá na alkoholu a drogách. Nakonec abych vůbec mohla něco dělat, začínal každý můj den lahví vína. S přítelkyněmi jsem uvízla ve spiritismu a esoterice. Byla jsem zcela v zajetí kultury smrti a obklopovala mě černá tma. Můj život ztratil veškerý smysl a já jsem stála těsně před sebevraždou. Několikrát jsem se pokoušela se vším skončit, ale nedokázala jsem to, protože jsem znovu všemu propadla.

Nakonec to už s mým životem tak dál nešlo: neměla jsem peníze, byla jsem fyzický i psychický vrak a nebyla jsem schopná práce. Tehdy mě navštívila jedna moje sestra, která mě našla, jak jsem zcela v koncích. Ona sama zažila krátce předtím se svým mužem v Medjugorje obrácení a zaplatila mi tam cestu. Protože jsem už tak jako tak neměla žádné východisko, vypravila jsem se tam s autobusovým zájezdem v červnu 1997. Vzpomínám si, že ta cesta byla strašná. Kdybych měla dost sil, byla bych z autobusu vystoupila a utekla. První dva dny jsem v Medjugorje chodila s ostatními zcela automaticky, ale necítila jsem nic z Boha a ani jsem o něm nechtěla nic vědět. K pohoršení spolupoutníků jsem vypila v jedné hospodě spoustu whisky.

Večer třetího dne se stalo skrze Bohem způsobenou udá-

lost něco pro mě zcela překvapujícího, co mě naplnilo dosud neznámou nadpřirozenou radostí. Začala jsem spolupoutníkům klást množství otázek o víře a o Ježíši Kristu.

Když jsem se vrátila domů, ocitla jsem se přirozeně opět ve svém starém prostředí. Žila

jsem s jedním přítelem v malém domku a chtěla jsem vlastně tento vztah už dávno ukončit, ale neměla jsem pro to sílu. Začala jsem se každý den modlit Otče náš a vyprávěla jsem mu o Medjugorje. To bylo na něho příliš. Sbalil svůj kufr a odešel. Protože jsem neměla ani peníze ani co jíst, rozhodla jsem se na radu své sestry vrátit se domů. Můj otec již mezitím zemřel a bratr tam žil sám. Měla jsem tělesně i duševně daleko k tomu, abych byla vyléčena. Navštěvovala jsem se sestrou různá poutní místa, ale nechodila jsem pravidelně

do kostela. Když se nyní dívám zpět, mohu říct, že to byly malé kroky na mé cestě k obrácení k Bohu. V tu dobu jsem byla zcela nerozhodná a velmi náchylná vrátit se ke svému starému způsobu života.

Ráda bych se byla vyzpovídala, ale nebyla jsem schopná lítosti. Začala jsem se tři měsíce modlit nověnu v této záležitosti. V říjnu 1997 jsem znovu jela sama do Medjugorje, stále s velkým přáním se vyzpovídat. A skutečně, vykonala jsem životní zpověď (po 15 letech!) u jednoho mladého kněze a mohla jsem svých hříchů litovat. Při rozhřešení mi kněz položil ruce na hlavu a já jsem ve zповědnicí uslyšela něco jako bouři, otevřela jsem mimoděk ústa a tato bouře prošla mými ústy do hlavy a odtud do celého těla až do prstů na chodidlech. Otevřela jsem oči a spatřila jsem kněze, který se na mě usmál a odešel ze zповědnice.

Vrátila jsem se domů ke svému bratrovi. Od té doby jsem nebrala žádné drogy. Přirozeně měla jsem nepříjemné halucinace, byla to těžká doba. Pracovala jsem doma, ale byla jsem stále velice slabá. Po půl roce jsem zanechala i alkoholu. Vykonala jsem mnoho poutí a také exercicie, chodila jsem pravidelně ke zповědi a na bohoslužby. Rozhodující byly pro mě indické exercicie, kterých jsem se účastnila v Bad Sodenu. Prožila jsem tam silné uzdravení jak tělesné, tak duševní.

V roce 2005 jsem podporovala jedno katolické společenství v jeho přípravě na SDM, kterého jsem se s velkým nadšením sama zúčastnila.

Plná vděčnosti mohu vyznat, že na přímluvu Matky Boží mě Ježíš vyvedl z temnot do světla a ze smrti k životu.

Gudrun

Z Ful 128/2005 přeložil -lš-

SVĚTOVÝ DEN ZDRAVÍ 2006

Světový den zdraví 2006 je věnován psychickému zdraví. Bylo to oznámeno v Adelaide v Austrálii, kde se tento Den bude slavit pod heslem „Psychické zdraví a lidská důstojnost“.

Církev chce upozornit na fenomén psychických poruch, které se staly vážným problémem lidstva. Je jimi postižena pětina světového obyvatelstva.

Kdy přijde triumf Církve?

Když sestra Lucie, nejstarší z fatimských vizionářů, zemřela 13. února ve věku 93 let, byl to pro mnoho věřících menší nebo větší šok. Dostal jsem tehdy několik telefonátů a byla mi položena otázka: *Co tomu říkáte, pane faráři? Bylo obecně známo, že sestra Lucie nezemře dříve, než nastane triumf Církve, že ho osobně zažije. Ale nyní zemřela... Jeden 80letý muž mi řekl: Jsem celý zničený. Vždy jsem tomu věřil. Celý život jsem k tomu zaměřil. Věřil jsem tomu, že třetí světová válka zahubí dvě třetiny lidstva a pak nastane triumf Církve. Už ničemu nevěřím...*

Rozhovor s tímto mužem byl velice skličující. Cítil jsem jeho zoufalství. Řekl mi také, že by bylo pro něho lepší, kdyby byl takovým věcem nevěřil. Mohl si ušetřit mnoho starostí.

Charismata musí sloužit víře

Zažil jsem mnoho lidí, kteří do cítili podobně a podobně se vyjadřovali. Není to snadné zabývat se proroctvími a soukromými zjeveními. Těmto lidem asi nebylo správně vysvětleno, jak takové záležitosti zasadit do rámce víry. Takové věci musíme zkoumat, dobré si podržet a nepřikládat jim v duši při utváření vlastního života příliš mnoho prostoru a moci. Protože základ, na kterém člověk musí stavět, je evangelium a živá **víra**, jak nám ji zprostředkuje Církev. Ctnost **naděje** je okno, skrze které se díváme do budoucnosti. A **láska** je náš nejbezprostřednější úkol této doby. Tyto tři stálice nesmí nic zastínit. Všechno, co k nám přichází ze soukromých zjevení, se tomu musí podřídít. Všechna charismata musí sloužit víře, probouzet naději a rozněcovat lásku.

Je prastarou náboženskou zkušeností, že proroctvím můžeme správně porozumět teprve tehdy,

když se již naplnila. Tak tomu bylo v Bibli po všecken čas. Biblická proroctví překračují prostor a čas, překračují možnosti naší představitivosti. Kdyby byli lidé za časů Ježíše Krista správně porozuměli biblickým proroctvím, nebyly by vznikly falešné mesiánské představy, nebyli by se lidé upnuli na své vlastní představy, nemohli by projít kolem Mesiáše, aniž by ho poznali. Nebo pomysleme na proroctví kolem třetího fatimského tajemství. Jak se tu rozcházejí představy a skutečnost! A ještě něco: Byla vyjádření o sestře Lucii předávána správně? Jestliže opravdu ano, pak rozuměla Lucie triumfem Církve to, co si pod ním představovali mnozí lidé a jak si to interpretovali?

Bůh odpovídá na naše modlitby

Nesmíme také zapomínat, že dějiny neprobíhají podle srnulého předem oznámeného jízdního řádu, nýbrž že Bůh a milosrdný Otec slyší také naše modlitby. Pomysleme na přímluvy, které přednášel Hospodinu Abrahám a Mojžíš! Bůh se dá pohnout našimi úpěnlivými prosbami. Zapůsobilo na mě hlubokým dojmem, když jsem četl slova, která jednou řekl Ježíš svatě Faustyně: *... Pro tebe žehnám světu... Svoji láskou svazuješ moje ruce... Díky tvé lásce*

zadržím tresty, které si lidstvo zasloužilo. Jak velkou moc mají poslušní a milující lidé nad Božím srdcem! Oni ovlivňují průběh dějin. V jistém smyslu relativizují daná proroctví. Ano, odvracejí dosud předpovězené soudy. Jen si vzpomeňte na Ninive!

Existuje nebezpečí, že mnoho lidí pro „smutek této doby“ nevidí to velké a zázračné, co Bůh v naší době uskutečňuje. Nevidí, jak se proroctví uskutečňují. Abychom se vrátili k sestře Lucii: Nezažila triumf Církve nebo alespoň jeho předeheru? Nebyl Jan Pavel II. triumfem Církve, vítězným znamením Neposkvrněné? Koho většího vidělo 20. století? Kdo dal lidem a především mládeži větší naději? Kdo posílil tolik bratří ve víře jako on? Nevrátil Církvě nově mládí? Nezadržel celý svět svůj dech, když odcházel? Nebyli všichni naplněni pocitem úcty a respektu, když viděli, jak se s ním svět loučí? A volba nového papeže Benedikta XVI., není to triumf Církve? Může nás nebe ještě bohatěji a zázračněji obdarovat? Není Neděle Božího milosrdenství triumfem Církve? Tak to alespoň viděla sestra Faustyna, když napsala: *Přeji si, aby byl urychlen triumf Církve, který začne na světě svátkem mého milosrdenství* (D 467).

Dnes se mě zeptal jeden lékař, jehož otec je žid a matka evangelička: „Mohu se Vás něco zeptat? Musím stále myslet na papeže Jana Pavla II., který má být svatořečen. Proč Církev stále požaduje ke svatořečení nějaký zázrak? Pro mě je papež Jan Pavel II. zázrak sám o sobě! Tady už není třeba dalšího zázraku. Pomyslete na pád komunismu, k němuž zapálil rozbušku při své první návštěvě Polska. To je přece hotový zázrak. A mnoha lidem na světě dal naději, psychicky trpící lidé opět narovnal. To je přece více než zázrak. Nebo mládež, ke které přistoupil bez předsudků se širokým srdcem... Nechápu Církev, proč ještě čeká na zázrak, když jich mohla vidět již za jeho života tolik. Pro mne je papež Jan Pavel II. zázrak...“

Musí nám takové věci říkat cizí lidé? Říkám vám, nenašel jsem takovou víru v Izraeli (Lk 7,9).

Kdo má oči, vidí

Triumf Církve! Nezapomínejme: Dokud Církev putuje časem, bude trpět pronásledování, protože ona je skrytý Kristus naší doby. Teprve až On se opět vrátí, bude triumfovat. Pro Církev není žádného triumfu ve světském slova smyslu. *Ona triumfuje ve skrytu.* Jen ten, kdo má oči k vidění, ho také vidí. Tak jen osvícené oči viděly Pánovu slávu, když chodil Galilejí a Judejí. Tak

je tomu i dnes. Přirozeně, Bůh může Církev v budoucnu mnohem více zvětšit nebo jí darovat viditelnější triumf. *Hospodin vyznamenává svého svatého* (Ž 4,4.). Ale na takové naději se nesmíme příliš upínat.

Pro toho, kdo věří a doufá, jsou triumfy všude, všude Duch Boží vítězně působí. Triumfy, které dnes zdánlivě slaví zlo, jsou jen zdánlivé, jen dočasné. *I když bezbožníci raší jako tráva, jsou určeni pro věčnou zkázu* (Ž 92,8).

Marii Martě Chambonové řekl k tomu Kristus před sto lety:

„Moje dcero, musíš splnit dobře svůj úkol; ten spočívá v tom, že obětuješ mé svaté rány věčnému Otci, neboť tak dosáhne Církev triumfu, a to prostřednictvím mé neposkvrněné Matky... *Nepůjde o materiální, viditelný triumf, jak se někteří domnívají.* Před Petrovou lodí se hladina vln nikdy neutiší. Dále budou na ni útočit nesmírnou mocí, takže bychom mohli trnout ... Bojovat, stále bojovat, to je životní zákon Církve. Když se lidé modlí za triumf Církve, zapominají na to. *Moje Církev nebude nikdy slavit viditelný triumf...* Musíš stále čerpat z těchto pramenů (mých ran), abys přivodila triumf Církve...“

Sestra Marie Marta na to odpověděla svým obvyklým naivním způsobem: „Ach Pane, jak dlouho mi to už přikazuješ... a triumf se neukazuje.“ Na to Pán odpověděl: „Moje dcero, musíš být spokojena již s tím, že vás již netrestám... Držíš moje rámě... *Slibuji ti triumf Církve, ale jen pozvolný.*“

„Slibuji ti (skrytý) triumf Církve, ale jen pozvolný...“ Ano, tak věříme a tak doufáme – a můžeme ho již vidět vlastníma očima jako ranní slunce vystupovat z temného klínu hor. I sestra Lucie ho viděla, zažila ho, protože se dívala zrakem Ducha a nikoliv zrakem světa.

Z -sks- 49/2005 přeložil -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

ve nebo později mu dojde. Tak je tomu i s každou náhradní radostí. Bůh a Otec ví, že nás stvořil pro radost a že bez ní nemůžeme dýchat. Být šťastný patří k samé podstatě člověka. Je přece stvořen k obrazu Boha, který je blaženost sama o sobě. Velice tedy křivdí Stvořiteli každý, kdo ho podezřívá, že nám radost nepřije, že nás o ni připravuje, že nám ji dokonce zakažuje. Příčiny všech nedorozumění, které se týkají našeho štěstí, musíme hledat vždy sami u sebe. Máme také nepřitele, který nám naše určení k radosti a blaženosti nepředstavitelně závidí a vytrvale proti němu brojí. Nemůže nás o radost přímo oloupit, ale zná způsoby jak nás oklamat, jak nás od ní odvést. Je to jeho dílo, že si často tak obtížně a zkrlesle vysvětlujeme to, co nám Bůh chce sdělit, že nemáme dostatek pochopení pro jeho slovo. Podstrkuje nám falešné představy spojené s klamným potěšením, které nás mají odvádět pryč od té jediné a pravé radosti, kterou máme v Bohu.

Nemusí to být vždy hned radostí hříšné. Ten lstivý chytrák ví, že by s hříšnými choutkami u lidí zbožných těžko pochodil. Proto postupuje tak, že působí nepořádek v hodnotách a mate naši pozornost, abychom svou radost hledali nikoliv v tom, co je podstatné, ale abychom ulpěli na něčem, co jsme si sami oblíbili a co nám proto imponuje a lichoť. Myslíme si, že se radujeme z Boží slávy, a zatím si libujeme, že je po našem, že věci dopadají právě tak, jak jsme si to představovali a přáli. Tak aniž si to uvědomujeme, často více než z Boha se radujeme ze sebe a ze svých nápadů. Ani si nepřipouštíme, že skutečnosti mohou před Bohem vypadat zcela jinak, než jak si je představujeme my. Tak se ovšem snadno stává, že nakonec více než v opravdové rado-

sti žijeme často v nespokojenosti, netrpělivosti, zklamání, že se nenaplnují naše očekávání.

Když se věci vyvíjejí jinak, než bychom čekali, a naše tíživé rozčarování trvá příliš dlouho, začínáme se ohlížet po nějakém prorockém znamení, které by nám naznačilo, kdy už to všechno skončí a nastane nová doba podle naší touhy. Jsme přesvědčeni, že nám jde jen o Boží zájmy, když tvrdíme, že tak už to dál nemůže pokračovat, že Bůh musí zasáhnout. Ani si neuvědomujeme, že takové smýšlení je docela podobné postoji nevěřících, kteří po velké přírodní katastrofě prohlašují: „Jak se na to Bůh může dívat?“

Chceme se Božího triumfu dočkat osobně a co nejdříve. Jenomže u Boha je tisíc let jako jeden den a jeden den jako tisíc let. Čím je jeden lidský život v trvání tisíciletí? Jestliže Bůh otálí, nekřivdí nám. Co by měli říkat ti, kteří se za svého života nedočkali ani Kristova příchodu? Zachoval se k nim Bůh nespravedlivě?

Historia Magistra vitae – dějiny jsou školou života. Málo se z nich však učíme. Ve skutečnosti všechno tu už bylo. Takřka žádná svízele, která nás dnes v církvi trápí, není něčím zcela novým. Církev má za sebou nejedno temné období. Ale i ta doba, kdy měla ve všem „navrch“, už tady byla. Znamenala však opravdový rozkvět? Právě naopak. Doba, kdy se stavěl svatopetrský chrám, poznala také otevřenost světu a s tím i přejímání pohanského ducha, modernismus a nevěrecký skepticismus, úsilí o konciliární hnutí jako „demokratizaci“ proti papežskému stolci, nemravnost duchovenstva, a to i nejvyššího. To vše vyústilo do úpadku, za který se nakonec můžeme jediné stydět. Snad dobře miněné snahy reformátorů, kteří bohužel vycházeli pouze ze svých lidských před-

stav, rozdrobily nakonec jedinou církev na tisíce „církví“ a církviček, a tak se před světem žalostně zatemnil obraz jediného pravého Boha.

Musíme být velmi obezřetní ve způsobu, jakým si vykládáme různá proroctví. My málo víme o tom, kde a jak Bůh skutečně vítězí. Nemůžeme mu předepisovat, jak by se nám to nejvíce líbilo. Kde se rozmnožil hřích, tam v daleko hojnější míře se rozhojnila i milost. I v době, kdy se nám zdá, že se neděje nic z toho, na co tak netrpělivě čekáme, mohou se odehrávat ve skrytu lidských srdcí velké divy Božího milosrdenství, o kterých nemáme ani tušení. A naopak něco se nám může jevit jako oslnivé vítězství, ale skutečnost může být jiná. Oslavovaný „pád komunismu“ se dnes ve skutečnosti jeví spíše jako promyšlený převlek nepřitele a jeho expanze.

Co tedy bude s radostí pro nás tak nezbytnou? Odpověď na tuto otázku nám náš Pán nezůstává dlužen. Máme jedinou možnost: vrátit se k pravému zdroji naší radosti, k Bohu. Bezpečný návod nám předal Božský Spasitel na samém začátku svého prvního zaznamenaného kázání, které pronesl na hoře a které představuje trvalou ústavu jeho království zde na zemi. Osmero pravidel pravé radosti je současně návodem i proroctvím, které je stejně tak bezpečné a spolehlivé, jak absurdní se jeví dnešnímu světu a spolu s ním i mnoha křesťanům. Postavit svou radost na této základní směrnicí navíc vůbec neznamená stáhnout se do své ulity se svým soukromým štěstíčkem. Je to nejrealističtější návod na spravedlivé uspořádání tohoto zmateného světa. Je to kvas, který má prokvasit všechno. Problém je v tom, uvěřit Ježíši Kristu spolu s jeho svatými a věrnými, že to s námi myslí dobře, i když se nám to nezdá.

-red-

V Ježíšově škole (2)

Evangelium podle svatého Marka

Jeden den s Ježíšem

Když nasloucháme božskému Mistru, cítíme potřebu přeložit to, co jsme slyšeli, do modlitby tak, aby náš život víry, naděje a lásky se změnil v intimní vztah ke Kristu.

„Poznat Ježíše!“ To je první požadavek, uložený učedníkovi, který chce vstoupit do důvěrného vztahu s Mistrem a žít plným křesťanským životem. Jistě, všichni křesťané mají určitou informaci o Kristu. Všichni vědí to, co čteme na začátku Markova evangelia: Ježíš je Kristus a Boží Syn, který se stal člověkem a který po své smrti vstal z mrtvých. Toto je ovšem to nejjednodušší „vědění“. Poznat v biblickém smyslu znamená okusit život toho, koho známe. V našem případě je to „prožít zkušenost s Ježíšem“.

V tomto smyslu musíme všichni vykonat cestu, na které přinejmenším domyslíme a oživíme svou osobní znalost Ježíše Krista, abychom si více zdůvodnili a osvojili naši víru a učinili ji hybnou silou života. Způsob je prostý: znamená to sledovat katecheze evangelisty Marka, který nám chce být nápomocen, aby-

chom se připojili k cestě prvních učedníků, kteří již přešli od vry k božství. V jejich postupném pozvolném procesu najdeme všechny své vlastní těžkosti a pročitíme někdy také pomalost naší cesty. Ale je velice důležité, abychom prošli stejnou cestou, protože jen hluboká znalost Ježíše nám dovoluje plně pochopit, že On je jediný, kdo může dát smysl našemu životu jakožto životu učedníků. Začíná **povoláním**, jak tomu bylo u oněch prvních čtyř, kteří pak ihned vykročili na cestu s Ježíšem.

Ježíš volá (1,16–20)

Když šel Ježíš kolem Galilejského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak loví v moři; byli totiž rybáři. Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou, a udělám z vás rybáře lidí.“ Ihned nechali síť a následovali ho. Když popošel o něco dále, uviděl Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi spravují síť; a hned je povolal. Zanechali svého otce Zebedea s pomocníky na lodi a odešli za ním.

Tato Markova slova nejsou jen historickým vyprávěním. Ví, že v katechezi se uskutečňuje Ježíšovo slovo: *Duch vám*

připomene všechno (Jan 14,26). Marek tedy promlouvá k učedníkům svého společenství, a nyní promlouvá k nám, abychom si připomněli všechno, co se stalo onoho dne u jezera, protože každý z nás, když si uspořádá svou vlastní zkušenost, znovu prožije své povolání. I my jsme byli jednoho dne povoláni. Historicky se to stalo při našem křtu, když jini naším jménem řekli „ano“. Ale stalo se toto „ano“ také naším? Jestliže jsme to vědomě a svobodně nikdy nezažili, pak nyní nastává ten okamžik, ve kterém musíme znovu prožít svůj křest a obnovit vědomě a svobodně své rozhodnutí následovat Krista. Ježíš se dnes na nás obrací se svou výzvou: **Následuj mě!**

Pohledme pozorně na Ježíše: z vlastní iniciativy vstupuje neočekávaně do života Petra, Ondřeje, Jakuba a Jana. A oni, jakmile zaslechli jeho volání, ihned zanechali všeho a následovali ho. Jeho příkaz doprovází slib, který se týká budoucnosti: *Udělám z vás rybáře lidí*. Přitomné – *následuj mě* – se tedy netýká bezprostředního úkolu, ten bude plně záviset na osobě povolání. Nenavrhuje definitivní program a nijak se nezabývá vysvětlováním, co to znamená být „rybářem lidí“. Nevysvětluje, jak se mají podílet na jeho cestě. Chce jen, aby *šli za ním*. On sám

Evangelista sv. Marek
(Kodex U.6.7., Modena)

půjde před nimi a dá jim poznat, jaký je cíl cesty. Na nich je, aby mu plně důvěřovali a dali se od něho formovat. Nevážou se na nějaký program, ale na osobu Ježíše Krista. To první je tedy naučit se žít v jeho společnosti. Aby to mohli udělat, vyžaduje to určité odloučení. Pro tuto čtveřici to znamená opustit práci, otce a prostředí, ve kterém dosud žili. Jedná se tedy o bezpodmínečnou poslušnost, která hluboce poznamená jejich život a vyžaduje od nich úplnou odevzdanost, nejen vnitřní, ale také vnější. Začíná pro ně zcela **nový život**, život následování, který není možno žít jako nějaké druhé zaměstnání, jako nějaký přívalek k běžnému životu.

Není tomu tak i pro každého, kdo říká „ano“ ke svému křtu? Kdo to udělá vědomě a do důsledků, ihned si uvědomí, že jeho život už nemůže být takový jako dosud. Je třeba se odloučit od nějaké věci, ode všeho, co nám nedovoluje následovat Mistra a být skutečně a naplno jeho učedníkem. Křesťanský život je život v Kristu, není to přívěšek k navyklému životu.

V synagoze v Kafarnaum (1,23–28)

Ježíš znamená ihned překvapení. V textu se nemluví o tom, co Ježíš učil onu sobotu, ale

Niccolò Tornioli (17. stol.): Obrácení sv. Matouše, Muzeum krásného umění, Rouen

dvakrát zdůrazňuje, že všichni *žasli*. Učil jako ten, kdo má autoritu, jeho učení bylo nové, nikoliv jako u jiných učitelů. To všechno je logické: Ježíš hlásá **Boží evangelium** (1,14) a evangelium je **absolutní novost, je to Boží moc**. Stačí sledovat to, co se děje. Ježíšovo slovo odhaluje, kdo je v moci zla, v moci ďábla. Hned je zřejmá propast mezi Ježíšem a zlem, které Ježíš přemáhá a poráží: Ježíš je *Svatý Boží*. Učedníci, kteří vše pozorují a poslouchají, cítí, že když mu naslouchají, otevírá se za nimi i před nimi nový svět.

Evangelium je *nové učení*. Když někdo naslouchá Ježíši a dovolí, aby jeho slovo zasáhlo jeho srdce v nejhlubší intimitě, v opravdovém přijetí, náhle cítí, že toto slovo proměňuje, začíná chápat, že existence víry svou vlastní povahou představuje zkušenost, která vede k nové formě jak osoby, tak i společenství v času a v prostoru. Poznává, že „žít v Kristu“ znamená být naplněn nadějí. Když pak jsme ve společenství, cítíme, že se může zrodit společný prožitek života, který obnovuje společnost. Nic už není tak jako dříve.

Jsmo snad utopisté? Nikoliv. Dlouhý řetěz svědectví víry dvaceti století to dokazuje. Křesťanská víra není utopie. Je to pro nás dnes silná výzva. Ten, koho formuje Ježíšova škola, musí dát všem pocítit, že **evangelium přetváří společnost**. Je třeba dát světu, bombardovanému tolika informacemi, slogany a hesly, na srozuměnou, že evangelium je ještě i dnes novina schopná pomáhat tomu, kdo mu naslouchá, aby se zbavil zla, že je to osvobozující síla pro obnovu života.

V Petrově domě (1,29-34)

Ze synagogy odchází Ježíšova družina do Petrova domu a Ježíš, který před chvílí zazářil takovou mocí, stává se velice lidský. Sotva vstoupili do domu, zjišťují, že ta, která by jim mohla dát najíst, leží s horečkou.

ČÍNSKÉ ŠATIČKY

Pražské Jezulátko má ve svém „šatníku“ také čínské šatičky pocházející z osady Tou-sé-we u Šanghaje. Na šatičkách jsou čínské nápisy, které mají tento obsah:

„Pozorujeme-li božskou Kristovu tvář, poznáváme své spasení. Svaté Jezulátko, prosíme Tě, dej mír a pokoj svatému učení. Dále Tě prosíme, Ty, jenž jsi Bůh, přemož nepřítele, který zneužívá tvorstva. Shlédni na nás laskavě a spas duše. Zhotoveno v roce 1894.“

Na rukávech je tento text: *„Božské Jezulátko, žádáme Tě, aby náš čínský národ poznal pravdu.“*

Na okraji spodní košilky je nápis: *„Božské Jezulátko, shlédni milostivě na čínskou zemi a navrať jí na cestu pravdy a dej jí, ať lituje svých hříchů.“*

Podle knihy „Pražské Jezulátko“, kterou v roce 1940 vydal Vladimír Žikeš

Jak aktuální jsou tyto prosby i po 111 letech!

Ježíš se s naprostou samozřejmostí přiblíží k lůžku, vezme ji za ruku a zvedne. Ježíšův dotyk ji uzdravuje a ona spokojená se dá do práce, aby jim posloužila. Učedníci zasedli s Ježíšem ke stolu, ještě celí uchvácení tím, co zažili v synagoze. Nevíme, o čem hovořili, ale jistě to byly okamžiky důvěrného společenství. Ve společenství Ježíše se formuje vlastní život víry.

Když pak zapadlo slunce a skončila sobota, během které není dovoleno pracovat (v našem případě přenášet nemocné), je slyšet velký pohyb lidu. Text

říká, že *celé město se shromáždilo u dveří a přinášeli všechny nemocné a posedlé*. Je na místě procítit nadšení, které Ježíš kolem sebe vyvolává. Ježíš se projevuje jako impozantní léčitel a jako přemožitel démonů: nedovoluje jim mluvit. Nepotřebuje, aby mu vydávali svědectví ďáblůvé. Až si vychová své učedníky, oni mu budou vydávat svědectví. Oni jsou však zatím v nebezpečí. Jsou příliš ponořeni do nadšení, které v nich Ježíš vyvolal. Pro nás je tedy jasné, proč tak jedná, a musíme si proto klást otázku: Kde je nebezpečí? Pozná se to

200 MILIONŮ PRONÁSLEDOVANÝCH KŘESŤANŮ

Mezinárodní společnost pro lidská práva (IGFM) připomněla o Vánocích, že ze dvou miliard křesťanů na světě trpělo o těchto svátcích 200 milionů pronásledováním. Tak např. ve Vietnamu muselo mnoho křesťanů slavit Vánoce na utajeném místě. V Indonésii bylo vyhrožováno bombovými útoky na křesťanské kostely. Obdobná situace byla na Molukách. Proti podobným výhrůzkám protestovali křesťané v Indii, důvodné obavy měli i křesťané v Iráku a Betlémě.

V Severní Koreji trávily tisíce křesťanů Vánoce v koncentračních táborech. Ve vojenských táborech je trávili protestanti v Eritreii. V Číně se během svátku postrádali dva katoličtí biskupové, v Pákistánu trávili křesťané obvinění z blasfémie už čtvrté Vánoce v celách smrti.

O to politováníhodnější je, že jen německá biskupská konference vyhlásila svátek svatého Štěpána prvomučedníka za den pronásledovaných křesťanů a ani v oblasti její působnosti nenašla zatím tato iniciativita ohlas.

Kath-net – Res Claritatis

z toho, co se stane, až všichni půjdou spát. Když se učedníci ráno probudí, zjistí, že...

Ježíš není s nimi (1,35-38)

Čtème pozorně tento text: *Brzy ráno ještě za tmy vstal a vyšel ven. Zašel si na opuštěné místo, aby se tam pomodlil. Šimon se svými druhy se pustil za ním. Našli ho a řekli mu: „Všichni tě hledají!“ Odpověděl jim: „Pojďte jinam, do blízkých městeček, abych tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel.“*

Toto vyprávění je na první pohled překvapující. Jedno je jasné: učedníci by chtěli zavést Ježíše zpět na místo nadšení. Chtěli by si Ježíše odvést. Zapomínají, že učedník mistra následuje, nikoliv vodí. Jestliže se Ježíš utíká k modlitbě, znamená to, že potřebuje znovu promyslet své jednání ve shodě a v rozhovoru s Otcem. Ježíš cítí, že nadšení lidu ho chce odvádět od jeho poslání, které mu svěřil Otec. Uchyluje se do samoty a modlitba ho znovu vrací na cestu evangelizace, vede ho společenství s Otcem, nikoliv nadšení lidu. Učedníci se z toho mají poučit. Jeho výzva: – „Pojďte jinam“ zní jako nové povolání. Následování otevírá nové horizonty, vždy směrem k neočekávanému. Je třeba kráčet za Ježíšem. Brzy se opět vrátí do Kafarnaum (2,1), ale nyní je lepší, aby se nadšení utišilo, aby měli lidé a také učedníci čas k zamyšlení.

Mysleme na tento Ježíšův obraz. Neprobíhá jeho náboženský a lidský život v podobném rytmu jako náš? Také my potřebujeme chvíle, kdy jsme jako synové sami s Otcem, abychom mu vyprávěli o sobě a aby On dal našemu životu program synů a učedníků.

Pane Ježíši, pomáhej nám vždy správně hodnotit situaci, dej nám dar pravé modlitby, aby naše svědectví a naše hlásání neztratilo svůj pravý smysl.

(Pokračování)

Z Maria Ausiliatrice 2/2003
přeložil-lš

Výzvy fatimského poselství (40)

Není těžké vidět, jak jsou v tomto „desátém dni sedmého měsíce“ znázorněny neděle a slavnosti, které Církev přikazuje zasvětit Bohu; nuže, v těchto dnech jsme zavázáni zachovávat onen zákon Páně: jsou to dny určené k tomu, abychom Bohu prokazovali svůj kult, své modlitby a své oběti.

Při jiné příležitosti řekl Bůh Mojžíšovi: „*Takto promluvíš k Izraelitům: »(...) Uděláš mi hliněný oltář, abys měl na čem zabíjet své celopaly i své pokojné oběti, svůj skot i svůj brav. Na každém místě, kde připomenu své jméno, přijdu za tebou a požehnám ti«*“ (Ex 20,22.24). Nevím, jaký je výklad, který tomuto úryvku Písma svatého dávají církevní teologové. Pro mě je uchvacujícím způsobem krásný, neboť nám ukazuje na něžnost Boží otcovské lásky. Protože jsme v Kristu potomstvem vyvoleného národa, jsou také nám dnes řečena tato Pánova slova: „*Na každém místě, kde připomenu své jméno, přijdu za tebou a požehnám ti.*“ Zdá se, že Bůh kráčí s námi jako otec, který je pozorný k zvatlání svého malinkého dítěte a jenž, sotva ono vysloví jeho jméno, mu běží naproti, bere ho do své náruče, mazlí se s ním a objímá ho.

V tomto biblickém úryvku nám Bůh také ukazuje na to, jak jsou mu milé naše dary a naše oběti, když mu je přinášíme na poděkování za dobrodiní a na smír na hříchy své i hříchy bližních. Bůh je tentýž dnes jako tehdy, a tak to, co v oné době žádal od svého lidu, žádá nyní také od nás, i když předmět a forma oběti se časem mohou změnit.

Když před několika lety se mnou mluvil pan arcibiskup z Cizica, řekl mi: „Sestro, víte, co znamenají ta nosítka, která Naše Paní přikázala vyhotovit z darů, jež lid nechával v Cova da Iria? Byla proroctvím nosítek sochy Panny Marie Poutnice, která putuje po celém světě, a nosí-

tek sochy z kaple zjevení.“ Plně souhlasím s tímto výkladem, protože v Boží mysli tатаž skutečnost může mít různé významy, a toto putování sochy Naší Paní je dalším aspektem apoštolátu poselství, které ona přišla přinést na zem a se kterým putuje po světě, aby se setkala s lidmi a přivedla je k Bohu.

Tak se uskutečňuje její proctví: „*Od této chvíle mě budou blahoslovit všechna pokolení, že mi učinil velké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté a jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí*“ (Lk 1,48-50).

ŽIVOT ZA DÍTĚ

Z Filipín do Velké Británie přistěhovaná katolička Bernadette Mimura obětovala svůj život, aby zachránila své nenarozené dítě. Matka onemocněla rakovinou a odmítla v období těhotenství chemoterapii, protože by to znamenalo smrt jejího dítěte. Ani potrat nepřicházel v úvahu.

Dítě muselo být na svět přivedeno předčasně, protože u matky nastaly komplikace. Matka byla ještě svědkem jeho křtu, ale pak musela být převezena do hospice, kde týden nato zemřela ve věku 37 let.

POTRAT VEDE K NEMOCI

Potrat je nejen smrtelný pro dítě, ale také matku přivádí do stavu nemoci. Prohlásila to Claudia Kaminská v ústředním listě pro biologii a medicínu v Kolíně nad Rýnem v komentáři k výzkumné zprávě 4 norských vědců. Studie dokazuje, že ženy, které podstoupily potrat, mají zřetelně slabší životní kvalitu, častěji podléhají stresu, trpí mnohem více komplexy úzkosti, viny a zahanbení než ženy, které postihlo nezdařené těhotenství. Norští vědci, ačkoliv to nebylo jejich původním záměrem, zpochybňují zjištěnými výsledky zákon, který v roce 1978 povolil potraty. Studie jasně dokazuje, jak mylné je tvrzení, že potrat ženu osvobozuje. Kdo propaguje potrat, přispívá k tomu, aby ženy byly více nemocné.

NEJKRÁSNEJŠÍ SVATEBNÍ DÁREK

V USA rychle přibývá mladých lidí, pro které je předmanželská zdrženlivost velmi důležitá. Stále více mladých nosí tzv. prsten čistoty. Tento prsten znamená, že se zřikají sexu, dokud neuzavřou řádné manželství. Stříbrný prsten je znamením slibu zachovat čistotu až do manželství. Odložit chtějí tento prsten teprve tehdy, až ho nahradí snubní prsten. Na prstenu je nápis: „Opravdová láska počká.“ Od roku 2004 zájem o tyto prsteny dramaticky stoupl. Na trhu je 48 různých modelů. I když nechybí těch, kteří se tomuto hnutí vysmívají, mezi samotnou mládeží jeho popularita roste.

16.

VÝZVA K VYTRVALOSTI V DOBRÉM

*Čtrnáctá výzva poselství:
„Pokračujte v modlitbě růžence,
abyste dosáhli konce války“
(Naše Paní, 19. září 1917)*

Poselství nás žádá, abychom pokračovali v modlitbě růžence, což je způsob modlitby, jenž je nejvíce přístupný všem, velkým a malým, bohatým a chudým, moudrým a nevědomým; všichni lidé dobré vůle se mohou denně modlit svůj růženec.

Ale proč nás poselství žádá, abychom pokračovali v každodenní modlitbě růžence? Protože modlitba je základem celého duchovního života: jestliže

opouštíme modlitbu, začne nám scházet onen nadpřirozený život, který je zcela pohlcen setkáním naší duše s Bohem, neboť toto setkání se uskutečňuje v modlitbě. Všimněme si, co nám doporučoval Ježíš: „*Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; thučte, a otevře se vám! Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo thuče, tomu se otevře*“ (Mt 7,7-8). Modlitba je hledáním Boha a setkáním s ním. Musíme hledat Boha, abychom se s ním setkali, a je zde příslib: „*Kdo hledá, nalézá.*“ Není to Bůh, kdo je od nás vzdálen; jsme to my, kdo se vzdalujeme od Boha a ztrácíme smysl jeho přítomnosti. Proto nás poselství žádá o vytrvalost v modlitbě, neboli o pokračování v modlitbě, *abychom dosáhli konce války.*

Je jisté, že v té chvíli se poselství vztahovalo na světovou válku, která tehdy sužovala lidstvo. Ale tato válka je také symbolem mnoha jiných válek, které nás obklopují a jejichž konce potřebujeme dosáhnout modlitbou a svou obětí. Myslím na války, které nám vyhlašují nepřátelé naší věčné spásy: ďábel, svět a naše vlastní tělesná přirozenost.

V našich dnech nechybějí ti, kdo se odvažují popírat existenci ďáblů; přesto jsou skutečností. Ďáblové jsou andělé, kteří byli stvořeni Bohem, aby mu sloužili a chválili ho. Vůdce těchto andělů jménem „Lucifer“ zpyšněl, chtěl se vyrovnat Bohu a strhl s sebou množství jiných andělů, kteří ho následovali. Sv. Jan nám říká v knize Zjevení: „Tehdy nastal na nebi boj: Michael a jeho andělé se dali do boje s drakem; drak a jeho andělé se postavili proti nim, ale neobstáli a přišli o svoje místo v nebi. Velký drak – starý had, nazývaný ďábel a satan, svůdce celé země – byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním“ (Zj 12,7-9).

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

znamená Mistře – „kde bydlíš?“ Řekl jim: „Pojďte a uvidíte!“ Šli tedy, viděli, kde bydlí, a ten den zůstali u něho; bylo kolem čtyř hodin odpoledne. Jeden z těch dvou učedníků, kteří to od Jana slyšeli a šli za ním, byl Ondřej, bratr Šimona Petra. Ten nejdříve našel svého bratra Šimona, řekl mu: „Našli jsme Mesiáše“ – to přeloženo znamená Kristus – a přivedl ho k Ježíšovi. Ježíš na něj pohlédl a řekl: „Ty jsi Šimon, syn Janův. Budeš se jmenovat Kéfas,“ – to je v překladu Petr (Skála).

Dominikánský klášter v Olomouci srdečně zve na pokračování cyklu přednášek **NEPRÁVEM OPOMÍJENÍ LITERÁTI**, který přednese PhDr. Tomáš MAZÁČ. Další přednášky: BÁSNÍK JAKUB DEML proběhnou v úterý 31. ledna 2006 a v úterý 28. února 2006 v přednáškovém sále kláštera (vchod ze Slovenské ul. 14) vždy od 19.30 hod.

ECHARISTICKÝ VÝSTAV V PRAZE

22.-26. 1. sv. Karla Boromejského – Malá Strana (Vlašská)	
	Ne 11.00–15.00; Po–Čt 6.00–15.00
27.-31. 1. sv. Antonína – Holešovice (Strossmayerovo nám.)	8.00–17.30
1.-5. 2. Matky Boží před Týnem – Staré Město (Staroměstské nám.)	15.00–18.00
11.-15. 2. sv. Kříže – Nové Město (Na Příkopě)	10.30–15.30
21.-25. 2. sv. Bartoloměje – Kyje (Prelátská)	10.00–17.00
26. 2.-2. 3. sv. Ignáce – Nové Město (Karlovo nám.)	8.00–17.00
3.-6. 3. Panny Marie Matky ustavičné pomoci – Malá Strana (Nerudova)	14.00–18.00
7.-10. 3. Nanebevzetí Panny Marie – Modřany (K Dolům)	8.00–17.30
11.-14. 3. Neposkvrněného Početí Panny Marie – Strašnice (Ke Strašnické)	7.00–18.00
15.-18. 3. Narození Panny Marie – Michle (Baarova)	8.00–16.00
19.-22. 3. sv. Josefa – Nové Město (nám. Republiky)	7.30–18.00
23.-28. 3. sv. Tomáše – Malá Strana (Letenská)	13.00–16.30
29.-31. 3. sv. Jindřicha – Nové Město (Jindřišská)	15.00–18.00
5.-7. 4. Nejsvětější Trojice v Podskalí – Nové Město (Trojická)	14.00–17.00
20.-22. 4. sv. Vojtěcha – Nové Město (Pštrossova)	8.30–11.00
24.-26. 4. sv. Jakuba Staršího – Staré Město (Malá Štupartská)	8.00–17.00
28.-30. 4. sv. Václava – Prosek (U Proseckého kostela)	16.00–18.00
2.-4. 5. sv. Gotharda – Bubeneč (Krupkovo nám.)	15.00–18.00
5.-9. 5. sv. Benedikta – Hradčany (Karmel, Hradčanské nám.)	8.00–18.00
10.-12. 5. sv. Prokopa – Žižkov (Sladkovského nám.)	15.30–18.00
17.-20. 5. sv. Terezie od Dítěte Ježíše – Kobylisy (Kobyliské nám.)	6.30–18.30
21.-24. 5. sv. Prokop – Braník (Školní)	8.00–11.00; 14.00–19.00
25.-28. 5. sv. Václava – Dejvice (Proboštská)	8.00–18.00
2.-5. 6. sv. Norberta – Sřešovice (Sibeliova)	9.00–18.00
6.-9. 6. Nanebevzetí Panny Marie – Strahov (Strahovské nádvy.)	10.00–17.00
10.-13. 6. sv. Tomáše – Malá Strana (Letenská)	13.00–16.30
14.-17. 6. Stětí sv. Jana Křtitele – Hostivař (Kozinovo nám.)	16.00–18.00
22.-25. 6. sv. Jana Nepomuckého – Košíře (Košířské nám.)	16.30–17.30
27.-29. 6. sv. Václava – Smíchov (Štefánikova)	7.00–12.00

Stálý Eucharistický výstav:

- sv. Josef – Malá Strana (Josefská): Po–Pá 10.00–16.15, Ne 14.00–16.15
- sv. Bartoloměje – Staré Město (Bartolomějská): Po–Pá (mimo 1. Pá v měsíci) 12.00–17.30
- sv. Ludmily – Vinohrady (nám. Míru): pouze 1. Pá v měsíci 8.00–16.00
- katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha – Hradčany (chórová kaple): Pá 8.00–18.00
- sv. Karla Boromejského – Malá Strana (Vlašská): St 16.00–18.00
- sv. Apolináře – Nové Město (Apolinářská): Po 15.00–16.00

Liturgická čtení

Neděle 15. 1. – 2. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Sam 3,3b–10.19
 Ž 40(39),2+4ab.7–8a.8b–9.10
 Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)
 2. čt.: 1 Kor 6,13c–15a.17–20
 Ev.: Jan 1,35–42
Slovo na den: Zůstali u něho.

Pondělí 16. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 15,16–23
 Ž 50(49),8–9.16bc–17.21+23
 Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)
 Ev.: Mk 2,18–22
Slovo na den: Postit se.

Úterý 17. 1. – památka sv. Antonína

1. čt.: 1 Sam 16,1–13
 Ž 89(88),20.21–22.27–28
 Odp.: 21a (*Nalezl jsem Davida, svého služebníka.*)
 Ev.: Mk 2,23–28
Slovo na den: Syn člověka je pánem i nad sobotou.

Středa 18. 1. – památka P. Marie, Matky jednoty křesťanů

1. čt.: 1 Sam 17,32–33.37.40–51
 Ž 144(143),1.2.9–10
 Odp.: 1a (*Veleben buď Hospodin, má Skála.*)
 Ev.: Mk 3,1–6
Slovo na den: Zatvzelenost jejich srdce.

Čtvrtek 19. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 18,6–9; 19,1–7
 Ž 56(55),2–3.9–10.11–12.13
 Odp.: 5bc (*V Boha důvěřuji, nebudu se bát.*)
 Ev.: Mk 3,7–12
Slovo na den: Množství lidí šlo za ním.

Pátek 20. 1. – nez. pam. sv. Fabiána nebo sv. Šebestiána

1. čt.: 1 Sam 24,3–21
 Ž 57(56),2.3–4.6+11
 Odp.: 2a (*Smiluj se nade mnou, Bože, smiluj se!*)
 Ev.: Mk 3,13–19
Slovo na den: Dvanáct.

Sobota 21. 1. – památka sv. Anežky Římské

1. čt.: 2 Sam 1,1–4.11–12.19.23–27
 Ž 80(79),2–3.5–7
 Odp.: 4b (*Bože, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.*)
 Ev.: Mk 3,20–21
Slovo na den: Aby se ho zmocnili.

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	15. 1.	16. 1.	17. 1.	18. 1.	19. 1.	20. 1.	21. 1.
Antifona	919	934	1754	1653	980	996	1708
Žalm	784	783	783	783	784	784	786
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	1755	1653	981	997	1709
Antifony	920	935	950	1278	981	998	1283
Žalmy	921	936	950	813	981	998	813
Kr. čtení a zpěv	923	938	1756	1279	985	1001	1283
Antifona k Zach. kantiku	688	939	1780	1279	985	1002	1283
Prosby	924	939	1757	1279	985	1002	1711
Záv. modlitba	689	939	1278	1279	986	1282	1283
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	689	943	957	973	990	1006	1022
Nešpory:							
Hymnus	915	929	944	1760	1280	991	1024
Antifony	916	929	945	960	1280	992	1025
Žalmy	916	930	945	960	1661	992	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	1763	1280	995	1027
Ant. ke kant. P. M.	688	688	948	1780	1281	995	689
Prosby	918	933	948	1764	1281	995	1028
Záv. modlitba	689	689	948	1278	1279	996	690
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

NOVINKA

JAK SI PŘEDSTAVUJI FARNOST DNES

Jan Graubner

Jak si olomoucký arcibiskup představuje současnou farnost? Na tuto otázku dává odpověď v přednášce zpracované do písemné podoby. Druhou část knihy tvoří teologické zamyšlení nad farností a třetí část uvádí vybrané zkušenosti farností jako konkrétní svědectví. Kniha je vhodnou příručkou pro ty, kdo chtějí být ve farnostech aktivní a přispět k oživení svých společenství.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A6, 134 stran, 59 Kč

krátkých reportážích se dostávají ke slovu lidé žijící různým způsobem a v různé intenzitě jako poustevníci. Druhou část knihy tvoří pak stručné informace o dějinách poustevnictví, o poustevnické spiritualitě a o zakotvení tohoto duchovního stavu v kodexu církevního práva.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 144 stran, 149 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

NOVÉNA K MARY WARD

Mary Ward (1585-1645), zakladatelka Congregatio Jesu, uměla žít uprostřed zklamání i úspěchů, zcela důvěřovala Bohu a celou svou bytostí mu dokázala naslouchat. Ukázala nám způsob duchovního života, který dodnes pomáhá ve všech světadílech těm, kdo hledají každodenní cestu víry a lásky. V novéně můžeme prosit o tento vzácný dar. Barevné ilustrativní obrázky.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 28 stran, 29 Kč

BOŽÍ VOLÁNÍ - ROZLIŠOVÁNÍ POVOLÁNÍ

Philippe Madre

Tato kniha neobsahuje návod jak rozpoznat své vlastní povolání, ani nezbavuje nutnosti osobního růstu či praktikování obvyklých prostředků naslouchání Boží moudrosti, jako je modlitba, rozjímání, usebrání, duchovní vedení, postupný duchovní růst. Vybízí však k tomu, abychom udělali jakousi bilanci dosavadního života, které by zároveň znamenala otevření se Božímu světlu...

Paulinky, brož., zúž. A5, 128 stran, 125 Kč

OMALOVÁNKY

Naše vánoční svátky

Dětské vánoční omalovánky.

Cor Jesu, brož., A4, 12 stran, 16 Kč

JAK SE ŽIJE POUSTEVNÍKŮM

Maria Anna Leenenová

Kniha se snaží přiblížit poustevnický život z nejrůznějších úhlů. V šesti portrétech, jednom interview, jednom dopisu a dvou

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

**771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako povolení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinych zasílelok povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.